

Salim Diyap

- Őirler -

Yayın Tarihi:

1.12.2014

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kültür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan Őirlerin tüm yayın hakları Őairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Őirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, Őairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kişinin isteği zerine Antoloji.Com tarafından, Őairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıŐtır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve Şiir içerikleri ile ilgili anlaŐmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir Őekilde sorumlu ve taraf değildir.

Allah ki Avcıdır Pusularında...

Ay uyur.
Ağlarsın...
Dağ taş,
börtü böcek,
yel...
Yüreğe dokunan her hal
incitir seni.
Dağlar çiçeklenir gözyaşlarına.
Küllenmez özlemlerin.
Yürek,
İsyanına el verir,
söz dinlemez inadına...

Vay ki vay!

Çıkısında taşıdığı sevdasına,
yollar dillenir yarin...
Dönülmez gidilen yerden.
Yorgun argın kapılar bekleyişte.
Dönüşünü bekleyen
takvimler susar.
Gün yorgunluğunu atar,
turuncu bir akşamda.
Ahı küllenmemiş sevdalılar
kapıları açar yar ışına...

Vay ki vay!

İsyanlarından geriye kalan
kül kokulu yangınlar,
verdikçe verir harını
sensizlikten çatlamış yüreğime...
Susar zeytin ağaçlarında rüzgâr uğultusu.
İncirler balını döker.
Sevdalım süzülür düşlerimde,
Uyanır
Keldağın eteklerinde bahar.
Nesi eksikse bu efkarın,
ikmal olur yar cemalinden...

Vay ki vay!

Acıysa acı,
kederse keder.
Hepsini bi cümle tatmışız...
Anlayacağın,
hayata da
ölüme de hazırdır dölümüz...

Oğul!
Tut kolundan
çek götür sevdanı,

bu zibil yaşamın ötesine...
Bu göçebe yurdun
ahını da aliver sırtına.
Acılarını,
Güzün hüznüne kat.
Var gücünle haykır!
Düşlerinin celladı,
çığlığına iz sürsün...
Soğuk namlularda...
sen değil!
namerde kul olan yürekler sussun...

Oğul!
Sıkı tut öfkeni.
Bu topraklarda sevda,
yeniden göverecekse,
öfkenin renginde olmalı filizleri...

Sen!
Kuytularda oynaşan gölgelere
ölümüne sürerken atını,
canını alsa da ihanet,
bir parça da olsa
koparmamalı
ödünsüzlüğünden...

Vay ki vay!
Sınır boyları ıssız...
Ayrı düşmüşüz,
candan canandan.
Çakal sürüleri salmışlar,
ten kokumuza.
Yeminler etmişler,
fetvalar vermişler,
leşimizi deşmeye...
Kevgire dönmüş meskun mahal.
Düşman bellemiş
bebemizi...
Zorbalar.
cani devşirir,
ha bire.
Kızımızı kısrağımızı parçalatırlar tazılarına...
Kan kokusuna salınmış çakallar,
çakallar üşüşür
çeylan yavrularına...
Ölürüz, öldürürler
Allahü Ekber nidalarıyla.
Allah ki ağıdır pusularında...

05 01 2013

Salim Diyap

Annemdir Hallerim

Anam;
seni düşünür
mutluluklar bulurum kendime
her halimi senden bilen
çocukluk günlerimden.
Ve anlarım ki,
sen
karnında değil
yüreğinde büyütmüşsün beni.

Kızlarımın yüzünde
yüzünü andıran
çizgiler büyüyorken
gün be gün,
gözümün önünde duran
öksüzlüğümü yüzüme vuran
hayaller bulurum kendime,
sevgine kısa gelen...
Anlarım ki,
sen
göğsünden değil
umutlarından emzirmişsin beni.

Anam;
delikanlılığımı es geçip
her çıkmazda sana sığınıyorum
ve geçen her gün kucağında
sevgiden sevgiye boy veriyorum
hallerim,
hayallerim senden bir parça.

Anam;
çiçek çiçek baktın ayazlarıma,
sabrına su taşıyan karıncalardan
damla damla su verdin umutlarıma
direncim
senden bir parça...

Başında sabahladım tüm bebeklerin, tedirgin
ellerim tüm çocukların yanaklarında.
Her insana ağlayacak hal arar
hüzünlerim,
kederim
senden bir parça...

Döşediğin izler kaldı hayatımda,
benim olmasa da,
tüm ayrılıklar hüznüydü,
tüm savaşlar elim kederli.
Her ölen benim çocuğumdu birazda
solgun bakışını anımsatan,
erişilmemiş umutlar silsilesidir merhamet

her mevsimde dökülür yüreğimden.
Anlarım ki;
yaşam seninle başlamış ruhumda!
Anlarım ki;
sende her eksik kalan benimdir de.

Hala ninnilerine kaparım gözlerimi.
Gündoğumunda kuş cıvıltısıdır sesin,
erken kalkarım her çocukla
karnımı doyurmaya senin sofranda.
Hallerinde büyüdü acım,
hallerinde büyüdü neşem.
Sevince durunca o vefalı yüzün
katlanılabilir kıldım acılarımı
bağışladım düşmanlarımı.
Sen katlandıkça acılarına;
bu dünyaya daha da büyüdüm ben!

İlk karşılıksız lokmayı sen koydun ağzıma,
o gün bu gündür
can havliyle tutkunum sevgiye
ve karşılıksızdır sevmelerim
almadan vermenin yoksulluğunda zengin
karşılık bulmasa da sevgilerim
mutluyum yine de,
senin hallerinde insanlığımı hissederim.
Cömertliğim
sen
neşem
sen
ruhum
sen
zenginliğim
sensin anam...

24/022007

Salim Diyap

Salim Diyap

Aramayan Sevgiliye Mektup

merhaba fulya beyazı, yosun kokusu
mayıs ayının gecelerinde
suretini seçemediğim ışık huzmesi
dolaşıyorsun hala gökyüzünde
senden düşmüş olsa gerek bu yıldız kırıntısı
bütün gece gözümü aldı durdu
bir sen eksiktin sanki
bu geceme altın sarısı düşler eken yıldızların arasında
bir sen eksiktin
ağaç dallarında yeşilenmiş düşleri andıran
ve yüreğimi o taştan bu taşta savuran rüzgarlara
beni gammazlayan

ne güzelsin yazılmayan her sözde
kurulmayan her cümlede
ne de anlamlı duruyorsun
söylenen her güzel sözü ne de çabuk eskitiyorsun
nasıl da sıyrılıp çıkıyorsun her güzelliğin üstüne
aynalara ve şiirlere ne de çok yakışıyor o tatlı güzel yüzün
nasıl da saklanıyor her çiçeksaçlarının gölgesinde
yine de içimize gir dercesine nasıl da davetkar çiçekler her rengine
her haline
nasıl da muhtaç sevda serüvencileri

ne yazık ki
eskiyor sevdalar yüreklerde
yoğrulmadıkça
paslanıyor menteşeleri kirpiklerin
bakılmadıkça
buğdaysız değirmenler misali kendi taşını öğütüyor hayat
sen ona böyle alıngan
sen ondan böyle kopuk
sen onunla böyle küs
durdukça

Salim Diyap

Aşk Nedir?

Aşk Nedir?

Çoğu insan tarafından anlamsız ve anlatımsız bulunan aşk, gerçekten de izahı mümkün olmayan ve kişiden kişiye değişen bir delilik, bir hasatlık hali midir?

Yani bir insanın aşkı için mülkünü, yıllarını heder etmesinin anlamı nedir?

Bir insanı görebilmek, ona dokunabilmek, yüzüne bakabilmek, elini tutabilmek için olmadık zorluklara katlanmanın; tahtları, taçları, mülkiyetleri reddetmenin anlamı nedir?

Ya insanın aşkı tarif etmeden onu yaşayabilmesi hissedebilmesi ne anlam taşır?

Bilinmesi gerekir ki, düşüncemizde şekillendiremediğimiz, dile dökemediğimiz olguların varlığı bizim onları bilip bilmememize bağlı değildir. Çoğu zaman ne yaşadığımızı bilmeden yaşarız yaşadıklarımızı. Hayat bizi içine alarak devinirken hayata dair birçok olguyu anlamlandıramamış olabiliriz; ama en ince ayrıntısına kadar hissederiz ve bu hisleri tekrar tekrar yaşayabilmek için de emek harcarız, çaba sarf ederiz. Çünkü bu anlamlandıramadığımız şeyler, bize tarifi imkânsız insani hazlar verir. Bu hazları yaşamamış dolayısıyla bilmeyen birçok insan bu çabaları anlamsız bulur. Oysa aşkın bu çabalara karşılık size vereceği şeyin peşindedir siz. O da mutluluktur. İşte o mutluluk ki bir mülkiyete sahip olmanın size verdiği mutluluktan çok farklı bir haz ve tadı içinde taşır. Bu hazdaki mutluluğu her âşık iyi bildiğinden olsa gerek, gerçek bir aşka erişebilmek için onun nazarında mülkiyetler saltanatlar bir değer taşımaz.

AŞKI ÜRETEN SEVGİDİR

Aşk nedir?

Aşk, insanoğlunun bu dünyada kendini anlamlandırdığı ve sevdiği her şeyi bir insanın veya herhangi bir varlığın şahsında görmesidir, ifade etmesidir.

İnsan, âşık olduğu şahsa yaşamı boyunca biriktirdiği sevgileri karşılıksız vererek ve onun şahsında tüm sevgileri paylaşarak var eder.

Özünde; insanın aşkında bulduğu şey, yaşamı boyunca biriktirdiği sevgilerinden, vicdanından, emeğinden başka bir şey değildir.

Aşk halini yaşayan her insan aşkını var etmek ve sürekli kılmak için bu sevgi birikiminin sorumluluğunu maşuka karşılıksız verir. Âşık, aşkını her gördüğünde, biriktirdiği sevgileri, değer verdiği her şeyi onun şahsında görür ve bu durumdan hoşnut olur. Aşk da işte bu sevgiyi var eden emeğin bileşkesidir, üretimidir. Yani sevgide biriken niceliğin niteleye dönüşümüdür.

Bir insan için aşk varsa, o aşk; sevdiği kuştur, sevdiği denizdir, sevdiği ağaçtır, sevdiği topraktır; sevdiği çocuktur. Kısacası, yaşamı boyunca sevgi adına biriktirdiği her şeydir. Sevdiği şeylere ulaşamadığı, sevgisini yaşayamadığı anlarda, sevgisini anlatmak için ulaşamadığı paylaşımları aşkının varlığında onlarla bir aradaymışçasına yaşar, paylaşır. Bir insan için aşk varsa, sevdiği her şey, ondan uzak olsa da, o aşkın bünyesinde her an onunla birlikte.

Kim bilir belki aşkıyla sevişirken insanoğlu, sevgisini de tohumluyordur sevgilinin bedenine ve bu eylemi ile sürekli ve ölümsüz kılıyordur aşkının derinliklerinde. Çünkü her seven insan için bir ihtiyaçtır, aşk denilen temiz bir adaya gidip yaşamı boyunca biriktirdiği sevgileri her nevi kirliliğe karşı gözden uzak bir yere gömmek ve aşkının rahminde geleceğe taşımak...

İşte, İnsan sevgi yoğunluğu taşıyan bu eylemi ile karşı cinsle yaşadığı cinselliği hayvani bir boyuttan çıkararak insani bir boyuta taşır. Bu yönü ile aşk, cinselliğin doğal

boyutuna insani bir boyut katarak insanı, diğer havanlardan da ayıran bir nitelik taşır.

AŞK, MÜLKİYETİ SEVMEZ

Aşka dair ilişkilerde insanlar, birbirleri ile insan olarak ilişkiye geçerler. Farklı ve çeşitli mülkiyet ilişkilerini kişiliklerinde en önemli yere koymuş oyuncular olarak değil. Yani zengin- fakir, alıcı-satıcı, borçlu- alacaklı olarak değil. İnsanlar aşka dair ilişkilerinde birbirini yalnız insan olarak algırlarlar ve öyle ilişkiye geçerler.

İnsanlar Aşk ilişkilerinde; her türlü mülkün alınıp satıldığı bir toplumun uzağında, o insanı insana yabancılaştıran mülkiyetin hâkim olduğu ortamın dışında, daha bir insan, daha bir kendinden ve kendileri için yaşarlar aşk ilişkilerini. O pazarda yaşanan mülkiyete dayalı ekonomik sosyal ilişkilerin arkasında sahte kişilikler, sahte yüzler oluşturmuş oyuncular olarak değil, gerçek aşk ilişkilerinde insanlar kendilerine ve herkese karşı kendileri olarak, emek verdikleri sevgilerinden üretirler aşklarını. İnsanların mülkiyeti her değerün üstünde tuttuğu bir dünyada asıl ilgi odağı, insanın kendisi olamayacağından ve sevgiye harcanan emeğin maddi bir getirisi bulunmayacağından, doğal olarak sevginin de aşkın da insanların nazarında bir değeri olmayacaktır. Çünkü aşk ve sevgi paylaştıkça büyüeyebilen duyumsamalardır mülkiyet işe paylaştıkça küçülendir...

İnsanoğlunun dünyasında her şeye rağmen bir ihtiyaç olan aşkın aranması devam edecektir. Çünkü aşkı her insan için ihtiyaç haline getiren ve paylaşımlara bağlı oluşan o haz, kendine has bir zenginlik taşımaktadır. Bu zenginlik maddi zenginliğin ötesinde, insanlarla bir şeyler paylaşmaya bağlı gelişen insani ve vicdani bir zenginliktir. Sanılanın aksine mülkiyet sahibi insanlar bu hususta zengin değildir. Fakirliği, insanların elinden; diğer insanlarla bir şeyleri paylaşma yetisini alan bir durum olarak algıladığımızda, mülkiyet sahibi olup da, kimselerle bir şeyleri paylaşmayan insanların bu insani zenginlikten mahrum olduklarını görürüz. Onların da bencilliğin ürettiği bu yoksulluk girdabında debelendiklerini gözlemleyebiliriz. Bundandır ki onlar da, paylaşımlara paralel gelişen sevginin ve aşkın o mükemmel hazından yoksundurlar.

MÜLKİYET İLİŞKİLERİNİN TÜKETTİĞİ İNSANLIK, AŞKA YABANCIDIR

Mülkiyetin en yüce değer olarak kabul gördüğü ve hâkim olduğu toplumlarda İnsanlar için asıl ilgi odağı arkasında saklanmış oldukları, hatta birçok noktada insanın kendi emeği ile yarattığı insani değerlerinin de önüne geçen ve pazarda maddi değeri olan mülkiyettir. İşte bu yalancı tablonun arkasında duran, o insani özü seçmekte zorlanan insan, her zaman maddi ilişkilerin tuzağına düşerek aşkın ve mülkün değerlerini birbirine karıştırır.

Mülkiyetli dünyada insanlar birbirlerinin nazarında temsil etikleri mülkiyetin sahibi olarak vardılar. Mülkiyeti insani değerlerin önüne koyan toplumlarda insanlar, ekonomik ilişkilerinin bir parçası gibi dururlar ve bu halleri ile birbirleriyle ilişki kurarlar. Oysa aşka insanlar saf insani halleri ile bulurlar birbirlerini ve onları insani özlerine yabancılaştıran mülkiyet ilişkilerinden uzak durdukça yoğun yaşarlar aşklarını. Evlilik itibari ile oluşturduğumuz birlikteliklerde eşin parasal durumunu gözeterek yaptığımız tercihler, bizi mülkiyet karşılığında kendi bedenini veren fahişe bildiklerimizle aynı kılar. Çünkü mülkiyete dayalı evliliklerde yaptığımız, peşin satıştan, toptan alıştan başka bir şey değildir. Bir fahişeyi fahişe yapan şey, değişik erkeklerle yatması değil, aşk karşılığında vermesi gerekeni, para (mülk) karşılığında vermesidir. Aynı durum, bir jigolo için de geçerlidir...

Mülkiyet tasarrufunu ağırlıklı olarak erkeye veren, erkek egemen toplumlar da, kadın da mülkiyetin bir biçimi olarak algılanır. Bu algının bir boyutu olan, kadında bekâretin

aranması, hiç kimse tarafından kullanılmamış sıfır kilometre bir otomobilin aranması gibi mülkiyetin o gayri insani doğası ile örtüşen bir niteliksizlik taşır... Mülk kullanıldığı oranda değer yitiren bir nesne olduğundan bekâretini kaybetmiş kadın da kullanılmış mal oranda değersizleşir...

Mülkiyet ilişkilerinin hâkim olduğu her toplumda insan, saf insan değildir. Herhangi bir metadır. Başka insanlara değer biçerken de insani özelliklerine bakarak değer vermez. O insanlardaki mülkiyetin azlığı ve çokluğu ile insana değer verir. Bu kaçınılmaz olarak böyledir. Çünkü mülkiyeti hayatın merkezine koyan her insan mülkiyet izin verdiği oranda başka insanın insani özelliklerini görür. Çünkü ufkunu mülkiyet ilişkileri oranında daraltan insan, başka insanların o insani özelliklerinden kaynaklı güzellikleri göremez. Mülkiyetin körelttiği, hazına yabancı kaldığı, tadını bilmediği hazlar, o zengin tat cümbüşü olan aşkla birlikte kendi dünyasında yoktur.

Mülkiyet edinme çabasının yaşamı en ince noktasına kadar metalaştırdığı bir dünyada, insanı insana yem eden, insanı insana ezdiren mülkiyetli toplumlarda aşk arayanlar, cehennemde mümin arayan bedbahtlar gibidir, arasalar da bulamazlar.

İnsan özgürce gözlemlediği ve özgürce değerlendirdiği oranda insandır. Mülkiyet denen illet, insanın elinden özgür gözlemi alır. Özgür gözlemi elinden alınmış insanın, aşkını yalın biçimi ile seçmesi veya yaşamaması olanaklı değildir.

Mülkiyet varsa insanlık yoktur,
Mülkiyet varsa duygu yoktur,
Mülkiyet varsa güzellik de yoktur.

Parasal düzlemler üzerinden hesaplanan nesnel dünyanın ruhsuzluğunda insanda, insanlıkta, aşk ta kaybolur. İnsanların mülkleri ile tartılıp değer biçildiği bir dünyada sevginin aşk üretimi de kaybolur.

Ayrıca belirtmek gerekir ki; mülkiyet bir iktidar biçimidir. Bu iktidar biçimi, insana zamanla paylaşımın değerlerini unutturur. Mülkiyeti elinde tutan ve mülkiyetin kendisine verdiği imtiyazı başka insanların üzerinde uygulayan insan, içinde bulunduğu imtiyazlı ve otoriter durumu kendi kafasında kendi yeteneğinden kaynaklı bir hak olarak algılamaya başlar. Bu hakkı kendinde bulan her insan sevgiyi oluşturan paylaşım ilişkisini tüketir. Paylaşımın olmadığı her alanda da, mutlaka tahakküm vardır ve tahakkümü üreten her ilişki aşkı küstürür ve uzaklaştırır.

SAHİPLENMEK VARSA AŞK YOKTUR

Aşk öylesine yalın, öylesine saf ve mülkiyet karşısında öylesine kırılığandır ki o, her şeye karşı duyumsanabilir; ama mülkiyete karşı asla... Çünkü aşkı büyüten var eden sevgi, mülkiyet paylaşıldıkça büyüyen bir duygudur. Paylaşılan her mülk azalır. Yani aşk, mülkiyet azaldıkça kendini var eder. Oysa mülkiyet başkasından aldıkça büyüeyebilen bir olgudur. İnsanın insana duyduğu sevginin yerine koyulmaya çalışılırsa da temelinde zor ve acı olan mülk, aşkın yerini tutamaz.

Bir insanı, arabanızı sevdiğiniz gibi sevemezsiniz. Kendi mülkiyetinize alamazsınız. Çünkü sevgi; emek, üretim ve paylaşım olduğu kadar, özgürlüktür de.

Bir insana benimdir ve benim tasarrufumdadır diyerek, sevgiyi mülkiyete karşı duyulan bir sahiplenme tutumuna indirerseniz, sevgiyi de, aşkı da hayatınızdan dışlıyorsunuz demektir.

İşte siz, bu iki insani duyguyu hayatınızdan dışladığınız anda, "aşkım" dediğiniz insanı sahiplenilebilir bir mülk konumuna getirdiniz demektir. Bu da yaşamınız boyunca kendinize eşit tutarak, yaşatabilmeniz olanaklı olan aşkınızı mülkleştirerek, tükettiniz demektir. Durum bu olunca da aşkın sizi terk etmesi, sizden uzaklaşması kaçınılmazdır. Yaşayıp da sizin aşk sandığınız bu ilişkide size baki kalan mülkiyetin ruhsuzluğuna eşdeğer metalaşmış, donuk, duygusuz ve ezenin ezileni mülk anlamında sahiplendiği

bir ilişkidir.

Size kalan aşk sandığınız mülkünüzle kucak kucağa ruhsuz ve habsüz bir yaşamdır. Size kalan aşk sandığınız mülkiyetinizle ve onun kullanım hakkıyla oyalanmaktadır.

AŞKIN ÖLÜMÜ

Elbette sevgiden beslenen ve böylesine yoğun yaşanan bir duygunun bitmesi her insan için sarsıcı ve umut kırıcı bir nitelik taşır.

Lakin aşk, canlı bir varlık gibidir. Doğar, büyür ve her canlı gibi bir gün ölebilir. Fakat ölümden sonra dirilmek (reenkarnasyon) denilen olgu yaşamda çok az şey için vardır. Aşk da onlardan biridir. Aşk her zaman yeniden yaşanması, çoğaltılması mümkün olan ve tekrar biriktirilebilen sevgilerin içinden Anka Kuşu gibi 'kendini yeniden üretmeyi' becerebilen bir olgudur. Aşkın bu özelliği, aşkı umutla öylesine benzeştirir ki, umudu her koşulda aşkın yoldaşı kılar. Ondandır ki ölümlerden aşkın umutla kol kola, yeni bir insanın şahsında dönebilmesi ve aşkın umutsuz, umudun da aşksız olmaması...

AŞK VE ACI

Aşk; sevgilerimizin özetidir' demiştik. İşte bu sevgileri üreten paylaşımlar ve özgürlükler aynı zamanda aşkın şahsında mutlulukları da üretir. Bir gün bu duygular acıyı oluşturmaya başlarsa, bilin ki mülkiyet girmiştir işin içine.

Bilin ki, mülkiyetli toplumlara özgü değer yargıları sevginize, aynı zamanda aşkınıza baskın gelmeye başlamıştır artık.

Bilin ki ahlâk,

Bilin ki töre,

Bilin ki mülkiyet edinmeye uygun yaşam tarzı,

Bilin ki aşkınızı kendi tasarrufunuzda bir mülkmüşçesine görüp öyle davranma alışkanlığı,

Bilin ki sınıfsal konum,

Bilin ki sahiplenme hırsı, yaşamınızda aşka baskın gelmeye başlamıştır. İşte o zaman aşkın küsüp gitme zamanı gelmiş demektir. Onu yeni sevgilerde üretebileceğiniz günlere değin aşk, sizi terk etmiştir artık ve bundan sonra çekeceğiniz açların sorumlusu aşk değildir. Aşkı küstürme pahasına kucağınıza aldığınız mülkiyettir!

Acı çekiyorsanız; Bu acının kaynağı mülkiyetli toplumlarının yarattığı değerlerle, aşkın; insani, özgürlükçü, paylaşımcı, eşitlikçi, tahakkümden uzak ve kendine has sevgi yoğunluğunun arasındaki çelişkidir. Yani, sizi acının girdabına salan aşkın saf ve temizliği ile mülkiyetin canı ve acımasız yüzü arasında ki ezeli kavgada aşkın ve mülkiyetin arasındaki o uzlaşmaz çelişkide sizin mülkiyetin safında yer almanızdır.

Ondandır ki, aşkı yaşamak isteyenler aşkı mülkiyetten uzak tutmasını bilmelidir. Aksi takdirde, aşk onlardan kendini uzak tutacaktır.

İşte bu özellikleri ile aşk, tarihler boyunca mülkiyeti içine almamasından kaynaklı, insan hasletlerinin en temiz kalabilmiş özelliklerinden biridir. Yaşanmış her tarihte, insanlığın olumsuzluklardan arınıp mutlu olabildiği, mutluluk için kendi özüne dönebildiği, düzensel kargaşa içinde rahatladığı, soluklandığı, huzur bulmak için sığındığı kale gibidir... Sınıflı ve mülkiyetli toplumlarda insanların sıkıntılardan bir süreliğine de olsa mülklerinden ayrışarak soluklandıkları teneffüsler gibidir.

Aşk; insanın mülkiyetten arınmasıdır.

Aşk; paylaşımı, eşitliği ve özgürlüğü boğan mülkiyetli toplumların, insana yaşattığı o boğucu tayfundan insanın su yüzeyine çıkıp soluklanmasıdır.

Aşk; insana yaşama gücü veren ve en karamsar anlarında imdadına yetişendir.

Aşk; geçmişten yarına doğru yaşamımızda, her an daha da büyük yer kaplayan, gittikçe genişleyerek hayatın her alanını kaplayan, sarıp sarmalayan, özgürlüğün, sevginin, eşitliğin insanlığa armağanıdır.

SEVMEKETEN KASIT HERKESİ VE HER ŞEYİ SEVMEK Mİ?

Sevgiyi üreten emektir, üretimdir, paylaşımdır...

Aşkı üreten sevginin çokluğu ve yoğunluğudur.

Kendi emeğimizin ve toplumsal ilişkilerimizin bir boyutu olan bu insanı erdemlerin yaşamı ve sürekliliği onları var eden ve bizlerin oluşturduğu koşulların varlığına bağlıdır. Sevginin ve aşkın üretilmiş olması onların her daim ve her koşulda var olacağı anlamına gelmez. Sevginin ve aşkın var olmasının gerektiren ön koşullar nasıl varsa, sürekliliğini sağlamak da bazı koşullarda varlığıyla mümkündür. Bu koşulların en önemlileri arasında sayabileceğimiz özgürlük ve eşitlik kendiliğinden var olabilen değerler değildir. Bu değerler, emek ve özveri isteyen, bir mücadelenin, bir uğraşın üzerinde şekil bulabilen değerlerdir. İşte bu değerleri insanın yaşamında etkin kılmak toplum içinde bazı normları etkin kılmaktan geçer. Bununda yolu bu değerlerin oluşumu önündeki engelleri ortadan kaldırmaktan geçer. İşte bu noktada toplumda sevgi ve aşkı heder eden mülki değerler karşımıza çıkar. Bu mülki değerler kendinden soyut özellikler taşıyan olgular değildir. Bunlar bazı insanların kafasında ve eylemselliğinde anlam kazanan ve genişleyen olumsuzluklar olarak algılanırsak bu değerleri taşıyan, mayalayan ve etkin kılmak isteyen insanlara karşı bir ötekileştirme ve bu ötekileştirmenin bir uzantısı olarak bir mücadele anlam kazanır. İşte bu ötekileştirme ve mücadele gereği biz bazı insanlara biz sizden değiliz demek zorunda kalırız.

İşte ondandır ki, herkesi ve her şeyi sevmek aşka kapı aralayan bir erdem değildir.

İşte ondandır ki, herkesi ve her şeyi sevmek, sevgi ve aşkı değersizleştirmenin dolayısı ile yok etmenin en basit yollarından biridir.

İşte ondandır ki, Sevgi ve aşk hak edene karşı duyumsanacak önemli insani erdemlerdendir

İslam'ın, engin hoşgörüsünü ve sevgi anlayışını özetlemek için sık kullanılan, hatta başbakanı Tayip Erdoğan'ın dilinden düşürmediği Yunusça dile getirilmiş hümanizma içerdiği var sayılan veciz bir tasavvuf cümlesi vardır. "yaratılanı severim yaratandan ötürü" kanımca bu özdeyişte ters duran bir şeyler var. Allah a duyumsanan aşka insan sevgisinde ulaşılması gerekirken yani insanın korunmasından, insanın özgürleşmesinden, insanlar arası insani paylaşımlardan üretilmesi gereken aşkın, Allaha olan aşktan insana dair sevginin üretilmesi amaçlanıyor. Bu sözdeki ifade gösteriyor ki burada asıl olan Allaha duyumsanan aşktır. Yani Allah'a bağlı olduğum için insanları seviyorum anlamını taşır. Bu özdeyişte öncelik insanın değil Allah'ındır. Bu Özdeyişte demek istenilen şey Allahın yaratığı her şeyi sevin çünkü onu Allah gibi bir güzellik yaratmıştır. (Siz bunu sevilmeyecek şey yoktur diye yorumlayabilirsiniz çünkü inanç sahibi insanlar için, Allah tarafından yaratılmayan şey yoktur) . Oysa bu inanca sahip olanların da sevmediği ve sevilmemesi hususunda öğütledikleri birçok yaratı vardır. Bunlardan en önceliklisi şeytandır. Şeytan da, tanrını yaratığı meleklerden inananların şeytanı sevmemelerindeki neden nedir? Sorusuna cevap aramak zorunda kalırız. İnanalar için Kötülüklerin kaynağı olması mı, buna evet cevabını verebilirsek başka bir soru gelir gündeme onu da cevaplama zorunluluğumuz vardır. Şeytan kötülükleri kendi eli ile değil insan aracılığıyla yaydığı oranda şeytanlığını yapmış olacağı için, bu

dünyada biz sizden değiliz ve sizi sevmiyoruz demekle yükümlü olduğumuz birçok insan var demektir. Elbette çağımızda insanlık güzeli çirkini, doğruyu yanlış bir tek inanç eksenli belirlememektedir. bu gün insanlık inancın da dışında birçok ölçüyü değer yargısı olarak kullanmaktadır. Lakin benim bu örneği vermemdeki neden tarihin hiçbir evresinde ve her koşulda bütün insanları sevmenin mümkün olmadığını kanıtlamaktır ve sevginin ancak insanlığa zarar vereni sevmemekle anlam bulduğunu anlatmaktır. Belki insanlık artık değer yargılarını dinin değer yargıları üzerinden belirlemiyor ve bu dünyada şeytan denen bir melek aracılığı ile günah işleyen bireylerde yoktur. Ama bu dünyada insanın insanı sömürmesi ezmesi savaşlarda heder etmesi öldürmesi, katletmesi açlık ve sefalet içinde bırakması vardır. Şimdi soruyorum bunlara sebebiyet veren insanları sevgimizin kapsamına alabilir misiniz? Alan insanları da insanları da, insanları seviyor diye nitelendirebilir misiniz? İşte sevgi söz konusu olduğunda bu özneleri göz önünde tutmak zorundayız. Herkes sevilmez...

Herkesi sevdiğini iddia edenler, özünde hiç kimseyi sevmeyenlerdir. Keza herkes tarafından sevilenlerde özünde hiç kimse tarafından sevilmeyenlerdir.

Her şeyi satın alma ve ya satın alabilme düşüncesi, mülkiyetli yaşam biçiminde niyetlenen veya kabul gören bir argüman olsa da, sevginin ve aşkın dünyasında bu toptancı düşünce bir değer taşımaz. Bireyin kendi sevgisini değersizleştirmesinin en geçer akçe yolu o bireyin sevgisini toplumda herkese sunmasından veya duyumsamasından geçer.

Kişi; düzenbazı, hilekârı, sömüreni, ezeni, katili, işkenceciyi, ırkçıyı sevdiğini iddia ederken, sevgiyi hak edeni de bu sevgisinin kapsamına almış olsa da özünde söz konusu kişi hiç kimseyi sevmemektedir. Ben herkesi seviyorum diyen insan sevgisinin bir değer taşımadığını bilmelidir.

Sevgisini ben herkesi seviyorum diyerek değersizleştiren kişi, doğrusu bizi veya beni sevmese de olur diyebilmeliyiz. Çünkü söz konusu kişinin sevgisi bir işkenceciye, bir katile, bir düzenbaza bir canıye tekabül edecek kadar değersizdir. Bu denli değersiz özneler taşıyabilen bir duygunun özü itibari ile sevgi olması da mümkün değildir. Bir duygu biçiminin sevgi olup aşkı üretmesi o duygunun içinde taşıdığı insani öz, emek, üretim, paylaşım, eşitlik ve özgürlükle orantılıdır. Toplumda Sevginin hak ettiği değeri bulması, esaretin ve eşitsizliğin mimarları arasında sayılabilecek, değersizlikleri üreten ve yaşatanlara biz sizden değiliz demekle bir anlam bulur. Yani sevgiyi bir değer olarak telaki etmek o değeri hak etmeyen kişilere seni sevmiyorum demekten geçer. Sevgiyi hak etmeyene seni sevmiyorum demesini beceremeyenler, hak edene seni seviyorum demesinin bir değeri olmaz. Yaşadığımız Toplumda biz sizden değiliz ve sizi sevmiyoruz demekle yükümlü olduğumuz gayri insani toplumsal ilişki ağı içerisinde bulunan insanlar var olduğu sürece. Bizler, İnsanlığın bu güne değin yarattığı en güzel değerlerden biri olan sevgiyi olumlu olumsuz tüm insanlara duyumsayarak sevgimizi değersizleştirdiğimizin bilincinde olmalıyız.

Herkesi sevmek nasıl sevgiyi değersizleştiriyorsa, herkes tarafından sevilmede kişiyi değersizleştirebilir. Yukarıda sıraladığım grup kişiler tarafından sevilmede kişiye değer katmaz o kişinin insani değerinden alır götürür.

Kısacası herkesi sevmediğim gibi, herkes tarafından sevilme için çaba sarf etmiyorum diyebilmek, bir bilinç ve o bilincin oluşturduğu direngen bir güç gerektirir. Bu bilinç ve güç kişiye sevgiyi ve aşkı hak edene duyumsamak erdemini de bağışlar.

İşte bu erdemin kişiye verdiği güç; yeri ve zamanı gelince kalabalıklara meydan okuma cesaretini de verir. Yani insanı toplum içindeki haksızlıklar karşısında direngen ve mücadeleci kılar. Sevmek adına her kalıba girmeye hazır günübürlük yaşayan, kendi doğrularını savunmak yerine toplumun var olan değerlerinin kanıksayan, şekilsiz kalabalıklarca sevmek adına her kalıba giren, sevmek ve saygın olmak uğruna insani değer yargılarından ödün veren bir insan olmaktan alıkoyar. Kısacası ben herkesi sevmiyorum ve herkes beni sevmese de olur Çünkü herkes tarafından sevilenleri ben de sevmiyorum...

AŞK HAYATIR SEVGİSİZLİK ÖLÜM

Yaşamınız boyunca biriktirdiğiniz sevgileri, emanet ettiğimiz şahsın yitirmesi, bunlara yabancılaşması, sizin için ne anlama gelir? Ölümüne karşı kuşandığı, sığındığı, yaşama dair güzellikleri, sık eleyip sık dokuduğu, sevgi birikiminin kaybolması, tüketilmesi, kişiden alınması insanı yaşamdan uzaklaştırıp, ölüme yakınlaştıran sebeplerden değil midir?

Aşk, özü itibari ile ölüme direnmektir, insanın ölüme karşı sığınabildiği yegâne mevzidir.

Aşk, sevgilerinize benzeyendir, sevgilerinizden üreyendir.

Hayata başkasının gözüyle bakmak değildir yalnız;

Dünyayı sevginizle değiştirmek dönüştürmektir.

Yaşamı sevginize benzetmektir.

Hayatı sevgimizle biçimlendirmektir.

Kendimizden bir şeyler verirken, verdiğimiz oranda başka insanların şahsında güveni üretmektir.

Bu güvenin yitmesine sebebiyet verecek yegâne şey, maşuk'a güvenerek verdiğiniz sevgi yoğunluğunu ve çokluğunu o insanın, heder edecek oranda mülkiyet karşısında değersizleştirmesidir.

Yani aşkın mülkiyet karşısında değer kaybıdır.

İşte bu noktada yaşamın yanında ölüme karşı duruşunuz; kişiliğinizde yeni sevgilerle yeni aşklar yaratabilme beceriniz, mülkiyete karşı direngenliğiniz ve sevgi yaratabilen emeğinizle orantılıdır.

İnsan, aşkın mülkiyet karşısında geri çekilmek zorunda kaldığı noktalarda, mülkiyetin ürettiği çirkefe teslim olmamalıdır. İnsan sevgiyi mülkiyetten ayırıştırarak ve sevginin safında yer alarak aşkı yeniden hayatın damarlarına çağırmalıdır. Sevginin ve aşkın safında yer almak, ölümün karşısında yaşamın safında yer almaktır.

Mülkiyete karşı aşkın düşen her kalesini, sevgi ile onarıp aşkı sevgilerinizden yeniden üretebildiğiniz oranda hayatın safında olabiliriz. Aksi takdirde toplum içinde mülkiyetten kaynaklı tüm olumsuzlukların sevgi ve aşka karşı ölümün safında yer aldıkları savaştan, insanlığımız yenik çıkacaktır.

Görmek lazım gelir ki, sevgisizlikler batağında hayata karşı sorumluluklarını yitirmiş insanların, insanlara güvensizliği ve acımasızlığı başta olmak üzere, toplum içinde tüm olumsuzlukların gönüllü kabul edicisi ve sürdürücüsü olan dönekler, kalleşler, umutsuzlar, acımasızlar ve her kalıba girmeye hazır şekilsiz kalabalıklar, bu aşk ve sevgi duyumsamalarını yitirmiş ve yeniden yaratma gücünü kendinde bulamayanlar oluşturmaktadır. İşte ölüm onların safındadır.

Mülkiyeti kutsayan sınıflı toplumlar, kendini var eden insan malzemesini, sevgi ile, aşk ile bağını koparmış, mülkiyete özgü değerleri kendi yaşam değerlerinin en üstüne taşımış insan yığınlarından oluşturmaktadır.

Bu insan tipini yaratmak için kapitalizm, tüm kurum ve kuruluşlarıyla aşka ve sevgiye mülkiyet kılıfını giydirip topluma pazarlamaktadır. Hatta daha ileri gidip "aşkın bir hastalık hali" olduğunu iddia edip, kitleleri buna inandırmaktadır.

Oysa aşk, hayatın annesidir ve aşksız hayat yetimdir. Sevgi, yaşamı var eden emektir, üretilir, paylaşımdır; sevgisiz hayat, ölümdür.

Her aşkın ölümü emeğin de güvenin de ölümüdür.

Ama yaşam, sevgi ile aşk ile güçlü kılar varlığını ve her zaman aşklara gebeyken sevgiler; aşklar da yaşama gebedir. Her ölüm, aşklardan bir şeyler alıp giderken, her doğum; aşktan bir armağandır dünyamıza.

AŞK ŞİİR VE MÜZİK

İnsan dil bilmezken doğanın esaretinde, doğadan öğrendi ilk kelimesini. O kelime veya kelimelerin ne olduğu elbette şimdi bilinmez. Lakin dilimizden dökülen ilk kelimeler doğanın kendi dilinden başka ne olabilir ki. Atalarımızın ilk sözleri, doğanın o kuşlar, o yapraklar, o ağaçlara öğrettiği kelimelerin yansımasından, taklidinden başka ne olabilir ki...

Acımasızlığı da şefkati de insan doğadan öğrendi.

İnsan var olalı beri doğanın o acımasız yüzü ve şefkati arasında bocaladı, hala da bocalamaktadır.

İşte şiir ve müzik insanda, doğanın o anaç ve şefkatli yüzüne hayranlığın bir ifadesi olarak gelişti.

Çünkü insan, doğa içindeki konumu (çaresizliği ve güçsüzlüğü) gereği doğanın daha çok, anaç ve şefkatli yüzünü, boyutunu sevdi.

İnsan doğanın bu boyutuna hayranlık ifadesi olarak şiiri ve müziği var etti. Bu yüzden şiirin doğayla bir uyumu olmakla birlikte, aynı zamanda doğayla kıyasıya bir kavgası da mevcuttur. İnsanın çaresizliğine denk gelen bu kavga ve reddettiği bu boyut, şiirle hala kavgalıdır ve bu kavga şu anda hayatın her alanında sürmektedir.

Yaşamda var olan her şey, doğanın bir parçası olarak devinmektedir. Lakin doğada insan hasletlerine özgü birçok şey var ki, bu kavganın verilerini, insanlığın yaşamına erdem ve eşitlik boyutunda taşımaktadır. Bunlardan biri de yukarda izah ettiğimiz anlamda aşktır. İşte bu yolculukta aşka yoldaşlık eden şiir ve müzik aşkı beslerken aynı zamanda aşktan da beslenmektedir.

İnsan doğadan kavgayı, güçlü olmayı ve zayıfı ezmeyi öğrenirken, yani güçlü olabileceği oranda var olacağını öğrenirken; aynı zamanda doğadan vermeyi, duygulanmayı, sevmeyi ve şefkati de buna paralel öğrendi. O baharlarda çiçeklenen dallar ve hisirtilar arasında insanın dilinden ilk nameler döküldü. O kuş sesleri ve güçsüzün isyan çığlıkları arasında ilk sözler, ilk kafiyeler, ilk reddiyeler şekillendi...

Önce duydu, hissetti, duygulandı ve kimi zaman kabullendi, kimi zaman itiraz etti; sonra meyvesini verdi, dile getirdi o cümleleri. Tomurcuklandı şiir şiir, çiçeklendi name name, ses verdi hayata ve çevresine. Ondan Şiiri, müziği ve sevgiyi keşfederek yaratmanın hazını aldı, biçimlendirdi, değiştirdi ve değişti.

Sevgi emekle aşka yol aldı. Aşk, şiir ve müzikle dile geldi. İnsan doğanın sevecen yüzüne sahip çıkarak hayvandan ayırdı yolunu. Doğanın acımasız yüzüne haykırdı şiirlerini, şarkılarını kimi an öfkeli kimi an doğanın şefkatli yüzü gibi sevecen ve durgundu...

İnsanoğlunun duyumsamalarında, düşüncelerinde, sevgi ve şefkat olduğu oranda şiir vardı. Sevgi olduğu oranda aşk vardı, müzik vardı. Müzik olduğu oranda da dayanışma ve kol kola halaya durmak vardı.

Geliştikçe dil, büyüdükçe düşünceler, serpildikçe sevgi, aşk da büyüdü, insanlık da.

Müzikle, şiirle, sevgi ile aşkla birlikte yola koyuldu insan, bu gün bu yolculuğuna devam ediyor hala...

Nağmelerle, ninnilerle, şiirlerle, paylaşımın dokunup duyarak, koruyup kollayarak aşkı ve sevgiyi yaratarak insan, insan oldu.

İşte ben bu yazdığım şiirler arasında insanlığımıza dair bir şeyler buldum. Yaşadığım toplumun doğayla benzerliğini ve bu benzerlik içinde ezilenden yana olmak gerekliliğini doğanın şefkatli yüzünü içine alan şiiri üretirken Kendi insani yanımı da üretiyordum. Doğanın o acımasız yanına karşı doğanın o sevecen tarafında saf tutuyorum. Sevgiye dair, aşka dair umuda ve kavgaya dair bütün gücümle haykırıyorum ve yazdıklarımı sizlerle paylaşmanın onurunu yaşıyorum...

Salim Dişap

Salim Dişap

Aşk Ve Zaman

söylenecek söz söylenmeli elbet,
bitmeli de her şarkı tadında.
yad etmek ne çare
giden gitmiştir bir kez,
her gönül kendini yad eder aşk helezonunda.
sevgilerse herkes için biriktirir,
aşklara büyür
sarıp sarmalar.
sürüp gider böylece çocukların aşklara büyümesi
ve yüreklerin demlenmesi ay ışığında...

ne kavimler büyüdü aşka yüz süren,
düşen yıldızlara yol gösteren
ne yürekler terketi yorgun bedenlerimizi...

geçmişten sevdalara adanmış yürekler
gelip yokladığında kapılarımızı
göz göze gelme korkusuydu
cevabını bilmediğimiz soruydu
yanıtsız çığlıkların yankısı bir savaş alanında
ayaklarımızın dibinde sürünen bir ihanet arzusuydu
kindi
yalandı
beynimiz ve yüreğimize dadandı
bizi gönülsüzce zanmanın önüne katan
nedensiz bir ceylan göçüydü...
sinsi
kahpe ve yalan
aşak galip bir ucube şimdi zaman

Salim Diyap

Aşka İz Sür Gel Beni Bulursun

Aşka İz Sür Gel Beni Bulursun

kesilsin istemiyorum beni arayışların, gel...
şiiirlerim öylece duruyor hala
penceremden süzülen ışık demetinin altında.
gözlerin ve ben...
bir deniz meltemi ile eleleyim
bir ben durulurum
bir deniz coşar,
o gülüşün yangını
düşmüş düşüme
serkeş yüreğimde
dumanı tüter...

düşlerimde misafirimsin bu gün
gönlümdeki açlık yatışmadan bırakmam seni.
otur da söyleşelim,
ama her söz sevdaya yelken olsun
tanımadık,görmedik,yitik yoldaşlarımıza armağan olsun dokunuşlarımız...

uzaklara düşmez gölgen
ellerine konmasa da düşlerim
aklımdadır,ıslak gelişlerin kollarıma
bir sonbahar yağmurunun altından
cama vuran yağmur taneciklerinin serinliğinde
bir seherin kokusuna iki kulaç uzaklıktayım
sevdam tavında
seni beklemekteyim
aşka iz sür,gel
beni bulursun.

kaç gündür borçlu kaparım kapımı içimdeki sensizliğe.
oysa
yaşamın büyümüş serpilmiş güzel anları var ya.
var ya,
karanfile çiğ düşmüş siyah gözlerin
iki yürek dolusu aşk var ya.
var ya,
sevdaya süslü öpülesi iki yanak
ve ayaklarımız rengarenk bir sabaha doğru yoldadır...

kesilsin istemiyorum beni arayışların gel,
kalmışsa sende bir tutam ince tütün
getiriver...
yokluğunda tütürmek istiyorum,
bahanemizde bu olsun,
gitmeyiver bu gece kal!
ellerim saçlarında olsun güneş doğarken,
sen yanımdayken

söz dinlemez arsız
bir arzu kemiriyor içimi.
kürek çekmek istiyorum
eski bir sandalda
kırmızı bir denizde
gün batımına doğru...
benimle gel
gözlerinde susayım
ve dalgaların hisirtisini büyüteyim gecede.
bilirim ki bu yolculukların tadından başka
hazı ve anısı var
yıllar
yıllar sonrasına,değişmez kalır öylesine belleklerde.
çünkü nasıl kavgaların,zaferlerin,yenilgilerin tarihi varsa
aşkın da tarihi var.
kesilsin istemiyorum beni arayışların gel,
aşka iz sür beni bulursun.

sana vuruldum...
karanlığın yıldızlara yenik düştüğü o gecede
sana vuruldum!
sevdama yorgun gecikmiş gelirken gece yarısı
sen;
gecede bir damla ışık
bir tutam ay iziydin.
susuyorken gece
susuyorken su
dudaklarımızda şarabın tadı
yürüyorken kan renginde suskunluğa
dilimde kelimeler bekliyor gelişini
bekliyor gözlerinin derinden sarsılarak uyanışını gün.
bekliyorken
korkunun suskunluğu acıya dönüştürdüğü o girdapta
düşler,yollar bitiyor
aklında değil mi gelmek bir nebze olsun?

adımını atsan
dağlar yollar devirir dizlerim
varsın gelişin
suskunluğa,geceye inat olsun.
aşka iz sür gel,
beni bulursun!

bıraktığımız yerde
hala telaşlı duruyor sohbetlerimiz,
rüzgarla sevişiyor yine tül perde penceremde.
gel,
küllenen közlerin ateşi yenilensin,
tohum döken başaklar gibi salınsın yüreğim.
kaç yıldır

güneşe verdiğim yüzünü,gülüşünü beklerim
utanırım yalnızlığımı dillendirmekten
ele güne karşı mahcup
ve beyaz mendil tutarım o gülüşüne,yüreğim esir...
sensiz eksik,
sensiz küllenmiş ateş gibi tilsimini kaybetmiş
ve dağılmış sevda yollarına toy vakit.

beklemek,
seni beklemek.

gelmeyebilirsin aşk yola koyulmamışsa
zaman gelmenin ötesine sürebilir yolunu
yolsuz kalır yolcular kimi zaman,
ateşin ışısız yandığı
ışıkların karanlıkta kaldığı
közlerin üşüdüğü
cesaretin ürktüğü
bulunmuşun arandığı
günler yaşanır mı yaşanır...
bu yaşananlar aşkın kıtlığındandır
aşkın mağduriyetinden geçiyor zaman
zamanın zaman olmaktan usandığı sabırlara dek sürebilir bu hasret.
gel!
utancıma derman ol
sabrıma su
bir nefes ver borcum olsun
son yağmurlardan nem kokulu
suretini sudan aldığın gibi al geri
ve yol ver
kıraç topraklar üzerinden geçsin aşk

uğramadık yeri
uğramadık zamanı yoktur onun
koyuver kendini akışına
aşka iz sür gel,
beni bulursun!

sevginin her tonu
afacan çocuklar koşuyorsa yüreğinde
kapatmamışsan kapını selvi boyunca girmek isteyenlere
gayrisinin ne önemi var
bu dünyaya bir kez gelmenin açıklığıdır
sevdaya çok şey sığdırma telaşım
taşı görsem
duygularımı akıtmadan edemiyorum
öylesine doluyum
öylesine aç
birak çocuklarla büyüsün aşk
demini alsın
serpilip gelişen bir kızın memelerinde

kanatırrsa mayıs kırık asmalardan damlayan gözlerini
aşka iz sür gel,
beni bulursun.

yeni doğmuş bir bebeğin gözleri ile bakarım yollarına
son sözü yarıda kalmış bir idamlığın ciğerlerinde kanarken
öğrenciler geçer şu arka yoldan
öfkeli tartışmalarla
kalem kokardı umut kokardı yollar
gözümün önünden çocuksu geçer
mürekkebi kurumamış bir bildiri
kulağımda çınlayan birkaç söz
tadı geçmemiş bir dokunuş
o delikanlılık yılları...
bilir misin kaç kez yaprak döktü ağaçlar aşkı tanıyalı
ve daha kim bilir kaç gün akacak sular,
uçacak kuşlar,
ne zamana koşacak yollarda çocuklar.
yaşamın aşka susamışlığını
sevgilerde tohumlayan
ve bu günden yarına döl taşıyan arılar.

bir yerlerde seyrine durduğunda yaşamın
beni düşün,
eline bir şey geçmese de
akan terini sil çırılçıplak elinle.
bir serinlik alır götürür beni avuçlarına
neye aitsen oraya git
nereye gidersen beni de al.
yüzünü dolu dolu okşadığım yere
öptüğüm yere gözlerinden ayrılık pahasına
elerini elerime veren o kumsalın nemine
yüreğimizin temposuna halay durmuş
çakıl taşlarının arasına...

orada mavi
orada tuz
orada su
orada zaman
orada biz kırlangıç sürüsüydük
kumsalları siyaha boyayan

keldağı ise yalnız...
ağacı yok
kuşu yok
sevgiliye soyunmuş gibi çıplak.
biz ise iki kaçak
iki tanık
iki yol bilmez
kel dağının avuçlarında
aşka iz süren
sevişiriz akdenizle

incitmeden
kışkandırmadan
uyandırmadan gizemini,
saklar ele vermez ve yabana atmaz misafirliğimizi.
Sense,
akdenizin mavi gözlerinde bir bilgeliksin.
yokluğun
aşktan eksiltebildiğim tek şey.
ayrılıksa
onursuzluğun inadında şimdi
emeğimde
yüreğimde
beynimde büyüttüğüm sevda
layığını beklemekte.
cömert olmanın zamanıdır sevdiğim, gecikmeyesin.
aşka iz sür gel,
beni bulursun!

aşka iz sür, önün kumsal...
bir tekne geçer denizin en mavisinden,
motor gürültüsüne boğulur
ağlamaklı martı sesleri
bir hurma dalında salınır, yaprakları gür.
sürer direnci güz vaktine
akşam oldu mu
kaynaşır bir gönül bağında yüreğim.

Akdenizin karanlığı koyudan da koyu
boğulmamak ne büyük maharet siyahına gözlerinin
imdat istemek şahin pençesinde kuşun harcıdır
oysa,
çocuklar sevdalanmış umut yoldadır.
kesilsin istemiyorum beni arayışların gel,
aşka iz, sür beni bulursun...

Salim Diyap

Aşklarda Dile Gelmeliğiz Göç Ederken Kelimeler

göç ediyor kelimeler
söz bitti
bulanık cümleler yalanla dost
söze gelen bakışlarında
tenhalaşır parça parça ortalık
bir sarılma arzusu
gelir çatar
yüreğimin orta yerinde mavzerini
söz bitti
sarıl bana
doya doya

kak hadi gidiyoruz bakışlarındaki o mutlu ülkeye
kelimelerin sustuğu yerde
bir yürek ritmi sarmalasin bedenini
lazım değil bu yorucu düşler sonrası yüklemi sınırlı sözler
suskusunu geçmeden arzuların
uzat dudaklarını
suskunluğunu içeyim
kana kana

ah bilsen
nereden anlıyorum içinden geceni
ışık saçan gözlerinde dolanan çocuklara nasıl eşlik ediyorum
nasıl görüyorum mavi bakışlarında hayatın aşka yol aldığı
aklından geçene nasıl dokunurum
sen sokulunca hayallerime

sevdiğim
söze öncülük eden gözlerinde
her nesne korkacaksa kendi suretinden
bu rezillik
bu korku saltanatında
bakışlarındaki sözler anlam yitirmeden
çekilmeli inzivaya
sakınmalıyız benzeşmekten korkularımıza
susmalıyız artık biz
susmalıyız sevdiceğim
çiçeklenirken hayat
bir yangın sonrası
sözsüz bir zamanda
aşklarda
yeniden dile gelmeliyiz

13.08.2008

Salim Diyap

Salim Diyap

Azrail'e Can Alma Vaktini Unutturan Güzelliye

Azrail'e Can Alma Vaktini Unutturan Güzelliye

sen ayrılıklara el sallamışsın
yalnızlıklara
susku lu ğ a ra ğ bet etmedin hiçbir zaman
hep a ğ ız dolusu söyledin sözlerini
kadir kıymet bilirsin

meraktayım şimdi
Işık lı vitrinlerde çi çeklenmemiş kalbin
hangi kır özleminde
ve
bekleyene gelmemiş li ğ in
kaç bı ç kını soldurmuş inadına

kola ç an et bakalım o kalbini ellerinle
ne kalmış sa ç ar lında sevginin el tadından
ve benden gizleyerek
ölesiye Sıcacık
ne saklarsın gö ğ sün ün üzerinde
eskimeyen bir tat mı?

bilemem ki
sana kaç kez sarılmış tır
yıllardan baki o se vi ş me tadı

bilsem
ya ş a dı ğ ın bunca ş ey sonrası
bende neler aradı ğ ını
solgun düşler gibi maziden
kapkara bir fırtınayla
gelip çökerek düşlerime

işte gene de ş iyorsun gülücüklerinle
yoklu ğ undan sızlayan düşlerimi
bir iş gal bir talansın beynimde
dünyamı darmada ğ ın eden
kaç hücreme sızdın bunca gün
yakarak bedenimi
ş imdi sil tüm hislerimi duyumlarından
silebilirsen

ş imdi çok sevdi ğ in
ellerimi sakınıyorum gözlerinden
ve korkuyorum beni se vi ş inden

ç ünkü biliyorum
ayrılı ğ ına çı ka ç ak yolum

o çiçeğe dalarak bakmasa da gözlerim
kundaklanmış yüreğime
bir sızı gelip yerleşecek
o güzel gülüşünden

biliyorum
haylazlığın çocuksu kalacak senin
kusur bilinen en güzel emellerin
dünya ile dalga gecen her tavrın
büyümeyecek
ben girsemde o şamatacı gönlüne
iklimi değişmeyecek hallerinin

söyle bakalım
saçlarında konaklayan kuşlarla
bana ne yollayacaksın
gözlerinde gördüğüm göklerin şerefine
birkaç güzel şarkı mı
benim arzularımı dengede tutan yumuşak sesini mi
hangi köprü çökecek ben geçerken sevdadan sevdaya
ve sen kime sevgi diye kıyametler sunacaksın
kaşlarını batırdıktan sonra sineme
o yağmura verdiği ten kokundan
kime aşk damıtacaksın

beni es geçip
o gergin bedeninin kapuğunu çatlatıp
uzak tan vakitlerine sevişmeler mi yollayacaksın

söyle bana
devinen bu hayatta
sevmek ne zaman kirinden arınacak

bir defa da
yüreğinle konuş beni
ve sevdiğin bir insana hediye et sözlerini
ben ömrümce yalnız aşka teslim oldum
şimdi sen
hangi esaretlere davet ediyorsun beni

ardın sıra akıyorum

gözbebeğinde yer arıyorum

döne döne bakışlarına
bir arzu bekliyor kapımda
gözlerinden sürmelenen gökkuşağıyla aram

sanırsın ki bir adımlık

payıma düşen nedir
hadi acımı al
ver ne vereceksen
gözlerin ile şenlenen bu dünyadan

kurtar diyorum beni tutsaklığından

isa diyorsun çarmıha gerilen
anlamıyorsun oysa
ben savaşıyorum iliklerinde
beni çarmıhına geren gönlüne
galip çıkmak için

ah kırlangıcım

bir sevdanın doğum sancısı olsa gerek
bu çırpınışlar

düş doğurur insan gibi
sevgi doğurur emek gibi
bu sancı neyin nesi
adını sen koy
nedir doğan bu kaşının titremesinden
dile düşmek gibi
sevişmek gibi
unutmak gibi
serserilik berduşluk gibi

cevap ver
doğacak mıydı bu sevda
umutlar gevrediğin de
sürmeli gözlerine boy veren sarmaşıklar gibi
akacak mıydı zamana

sana soruyorum
bu sancı neden
güzelliğin
unutturma çabasında iken
Azrail e can alma vaktini

Salim diyap
06 07 2008

Salim Diyap

Bahara Akıyor Hayat

gökyüzünde bulut karası
düşlerimde bir tipi
gecenin ayazına

çarpa
çarpa
yoldayız

bilirmki nisandan gün alıyor hayat
bilirimki bahar ezgilerini name name
gitar telerine işleyen
sarı beyez
nergizlerle yoldadır

ufuklara çevir gözlerini ve bak
dünyamıza bahar kümeleniyor
taştı
taşacak
sesimiz yankısız dağlar eşiğinde ulaşıyor yoldaşlara
bir tipiden arta kalan karı eriten sular
aktı
akacak

sulara uyanıyor gün
kuşlara kanat çırpıyor güneş
gözlerine kırpışıyor yüğreğim
kucağına uyanıyor bedenim çocuksu
gülümsüyor gün
güzelim saçlarına
salim diyap

2008-02-05

Salim Diyap

Bazen Kendini Yeniden Yartmalı İnsan

hadi soyun
üstünde eskiye dair hiçbir şey bırakma,
geleneklerinden alışkanlıklarından,
ruhunu esir alan her şeyden sıyr kendini.
doğru bildiğin ahlak, gelenek ve dini kurallar
hepsi hepsi gerilerde kalmalı.
olağanüstü güzel bir rüzgâr esintisi eşliğinde devam et soyunmaya.
seni bildiklerine bağlayan tüm bağlarını kopar.
çevrende olan her şeyi unut.
rüzgârda sallanan ağaçlar silikleşerek kaybolmalı önce,
sonra rüzgâr
sonra sen
sonra gördüğün her şey
bırak kaybolup gitsin
renksiz bir boşluk kalsın geriye
geçmişten gelen her şey orda değilse sende orda değilsin.

sonra
duru bir suyun damlalarına açacaksın gözlerini.
yeni bir yaşam tutacak ellerini onunla koyul yola,
yürü yeni seslere doğru,
işte orda büyüt yeni varlığını
bu yeni varlığında adem in cennetine uğramasın yolun.
tanrı bile koymasın ekmeğini önüne,
kendini yeniden var ettiğin gibi
dünyayı da sen yarat emeğinle
bir çocuk merakı ile yeniden dokun nesnelere
göreceksin ki yüreğinin derinliklerinde
o içinden boşalttığın ıvır zıvırların yerinende
yeşil nehirler akacak
07 02 2012

Salim Diyap

Ben Ondan Taşa Ekerim Çiçeklerimi

şimdi mevsim yaz
dudakların tuzludur
gözlerini gözlerimden saknarak
sus diyorsun sus
mahcup ve utangaç kaçıırken gözlerini
hudut boyları gibi ıssız tenin kucağında
tir tir titremektedir

utanma göz at yüreğinin kuytularına
dokun dokunabildiğince ellerime
gidersen arzuların incinecek yüreğinde
örgülü saçlarınla örtünecek göğsün
yüzünü rüzgara ver
aksini suya
suyun sussuzluğunu gider
mahcupluğunu
gözlerine fer taşıyan kılangıçlara ver
yolla sevgilerini diyardan diyara

menzilin uzaklığına bakmadan
varmaz demeden
savur o güzelim bakışlarını
hedefini vurmadı dediğin
bilki hala yoldadır
aşk belki geç varır
ama hedefini şaşırılmaz
ben ondan taşa ekerim çiçeklerimi

15 haziran 2008

Salim Diyar

Benden Sonra Bulacağın Aşk Olsun

Benden Sonra Bulacağın Aşk Olsun

bir damla yaş düştü mü avuçlarına
bil ki gün doğuyor bir yerlerde dünyamıza
yağmurdan say
fırtınadan arta kalan bir içimlik sudan
eriyen kardan
yüreğimi dinamitleyen bu vaveyladan say

yanıtsız sorular sor kendine
cevabı bende olsun

aşksız üzülebilir miydin
bir çocuk cesedine Bağdat sokaklarında?
bensiz sulayabilir miydin yüreğinde yeni filizlenen ayrık otlarını?
kaldırabilir misin bana dair sorguları yüreğini ufalamadan
bırakabilir misin bensiz yansın gülücüklerindeki o yangın

beni an
beni an ki
birkaç martı gagasında su taşısın yürek yangınımına
benden sonra bulacağın aşk olsun
yüreğini yarıya bölen sözler olsun
çalsın metruk haneleri davetsiz
ve sen
mazeretsiz gel ki
seni anlamak karşılıksız kalmasın

beni an
beni an ki
beni vuracak usta avcılar düşsün peşime kuytularda
düşsün ki
kurşun yarasına değsin güzelliğin
zincirlere gelmez güzelliğine vurgun her avcı
parçalatsın yüreğimi köpeklerine
ama her söze alınganlık oynama
aşkta cömert ol
bu şarap sofrasına mum yak ki
vazgeçmesin gönlüm esaretinden

bu şehrin sensizliğine hüznü
insanların önünden geçiyorum her gün
nereye ey aşka yılışık gönlüm
nereye söyler misin yalnız
bu yolların kahrını neye yüklersin neye
bilmez misin yalnızlıkta akşam ahları başkadır
daha bir koyar adama sessizlik
nereye dönersem yüzüme orada kararırısın
bu suskunluk akşam suskunluğudur
bilinse de kaynağı
kurutamazsın yüreğime kara kara dökülen efkarı
bu suskunluk akşam suskunluğudur

kimseye sözü yoktur aslında ne dese kendine der
hiçbir sorusu cevaplık değildir onun
bir kimsesizlik türküsüdür
o kaygılı sevinci de acısı da içindedir
ah bir de acısı yakmasa içten içe
parça parça yedirtmese kurda kuşa yüreğimi

kırılıp düşen aynalarda yüzün mü kaldı
kimin ellerine kanarsın yara yara

ah kesse kanayan özlemini gün boyu yağan bu sağanak yağmurlar
avutsa bu haylaz çocukları
ceplerimde taşıdığım öpücüklerin
vereceğim alsalar
hem vallahi hem billahi vereceğim yüreğimi
dindirmek için özlemi mi
sana göçen kuşlarının heybesine
bir anlık soluklanmak pahasına vereceğim
ne varsa yüreğimde yüklenilmiş sana dair
vereceğim
her duvara boyadığım o emsalsiz yüzünü
varsın eksik olsun sızıntıları yaralarımın
gönül harabelerine konan baykuşları
beslemekten bıktım ben
kime akarsa aksın nehirlerin
ama olmasın içinde
devirdiğin uçurumlarında biriktirdiğim yankılar
sesim olmadan çağır neyi çağıracaksan
birazda bencili ben oynayacağım patavatsızca

ah yüreğim
aşkın savunmasız yıkık kalesi
kaşla kirpik arası bir öğündü sana yazılan tüm sözler
bir senin umursamadığın

hep bildik duruşlarla yansydın gün ışınından
git kimin yüreğinde kanarsan kana
gına geldi bezdim ben
bil ki güzelleşirsin
bu özlemini tanışır isen gönlümden

Salim Diyap

Salim Diyap

Bilmediğim Bir Dili Konuşuyor Sevdan

uzaktan bir ses
uzaktan bir tını
sen söylüyorsun o türküyü geceye
gece ye yaslanmış gözlerine
damıtıyor siyahını karanlık
ey bu gece denizinde bekleyen sabah
gözlerin damlıyor yüreğime siyah siyah
şimdi bilmediğim bir dili konuşuyor sevda
gönlümün tercüme edemediği bir tat bu
ne bu hazı almışlığım var
ne daha önce duymuşluğum var bu türküleri
ne olur anlat
bana neyi soruyor gözlerin

Salim Diyap

Bilsen Nelerin Kaldı Bende

elimi her cebime attığımda;
ya ellerin geliyor elime
ya biriktirdiğim özlemlerim
ya da yarım kalmış bir şiir.

bilirsin;

zamansız tükenmiş ömür gibidir
yarım kalmış görmelerim,
öpmelerim.
dudakların büzülmesinden öte bir şey...

şiiri her elime aldığımda
ya gözlerin geliyor önüme ya saçların.
çıkarsın gecede parıldayan
bildik bilinmedik her nesneden,
bir telaş alır soluksuz yüreğimi!
bir telaşla saklarım senden çaldığım her şeyi.
ceplerim dolar
yüreğim taşar...

yanımdan her gittiğinde;
bir tarafın eksik gidersin mutlak.
mutlak bir şeyler kalır senden
titizlikle sakladığım.
ellerin kalır okşamalarıyla ellerimi,
gözlerin kalır avuçlarımda kelebek,
saçların maşamda tutam tutam,
durgun dağılmayan.

ve öpücüklerin...

çiçekten çiçeğe
sekerek geçen bir kelebek kondurması!

...biter aylar yıllar geçer,
bu özlem sürer.
bitmez, yenilenir çoğalır
kalır.
hep kalır gitmez
ama hiçbir zaman geldiğin gibi gitmesin yanımdan.

mutlak bir şeyler kalır senden!

Salim Diyap

Bing Bang

Bing-Bang

sonbahar da

yazdan kalama

bir karanfil kokusuna misafirim

sevda

bağdaş kurmuş yüreğimde

dışarıda güne koşan bir gece
soluk soluğa

sarılmışım

dört elle yudumlanan sıcak çay'a

ve dudaklarındaki ıslaklığa doyumsuz

beyaz bir güvercin gibi titriyor bedeni

yersiz yurtsuz değildir yüreğimidir vatani

birde düşlerim

geceleri konakladığı

bakıyorsun

gökyüzü damlıyor avuçlarıma.

gülüyorsun

su yürüyor kıraç topraklara

yeşilleniyor dallar gözlerinin derinliğine

sevişiyoruz

gece uzun

yıldızlar damlıyor öpücüklerinden

gün be gün büyüyor kâinat

Salim Diyap

Salim Diyap

Bir Balıkçı Düşü

sen bırakınca
akdeniz in mavisine bedenini
bilsen kaç istiridye kapanır
güzelliğinden kamaşan maviliklere

seyrine çıkmış kaptanlar
sürerek kibirli limanlardan teknelerini
düşerler sana ait düşlerimin rotasında
yakamozlarını saldıgın o sulara
görürler ki
tenini sulayan o mavi sularda
bir güneş çırpına çırpına can vermiştir hasedinden

ve sen kayıverince o yılan balığı kayganlığıyla kucağımdan
alabora olur düşlerim
anlarım ki kaçan balık misali
kırılan düşleri de büyük olurmuş balıkçıların

yinede ben düşlerimden öteye
gerdanına mercan
gözlerine maviyi taşıyan
martılar büyütüyorum
yüreğimin ıssız kumsallarında
ve hala usanmadan her gün
akdeniz in mavisinden ilaç niyetine emiyorum
sana kaçkın
sana erişimsiz düşlerimi

Salim Diyap

Bir Sabah Düşmüş Gerdanına

sana her baktığımda
gülüşünden sevincime damarlanıyor aşk
mutluluğun her halinde oyalanan yolcuyum
neşenin tüm adreslerinde seni bulan
gidersen
almadan gitme
sana derlediğim arzularım var

sen uyurken
kapıları sevgiye açan
göysün de uyuklayan
bir sabah düşer gerdanına
tanımsız bir renk doğar
göysünden yol alır gökkuşağına

gidersin
bit tat kalır bakışlarımda
bir tat kalır şiirimde
düşlerimi yoran
senin gözlerinde yazılmamış şiirler gibi duran

18 eylül 2009

Salim Diyap

Bir serçe Taşırım Kanatlarımda

ne baştan gelmek vardı
ne de zamansız gitmek
kimsenin bulunmadığı o ince yalnızlığa...

vurulan her hançerin sızıntısından
akıp giden
ne görülen ne bilinen
bir tortuyken ihanet hayatımızı kemiren...

kuruyan bir otağın ortasında yüreğim bahar.
ne cehenneme benzer bu küskünlük
ne cennet benden yana.
bir serçe taşırım kanatlarımda,
karanlığın uzak misafiri yıldıza
ışık taşır damla damla...

sicimi saçlarından buruyorlar,
beni sehpaye götürüyorlar,
ve ellerini istiyorlar...

ellerini boynumda! ! !

Salim Diyap

Bu Cehennemde Fazla Yaşamak Kar Değil.

Kanıyor işte allah'ın belası,
Kanıyor ölümüne.
Yürece tampon mu vurulur?
Nesini saklayacaksın bu öfkenin?
Damar mı dayanır?
Bu beynini dinamitleyen öfke patlamalarına...
O halde büyüt büyüte-bildiğince kinini.
Namussuzlar diz çökene değin, kamçıla yüreğini.
Dört nala koşsun yüreğinde özgürlüğe susamış atlar.
Toprağı yırtarak aksın özgürlük, koşan atların nal vuruşlarına.
Bırak bağışlamayı unutmuş nasırlı yürğünde büyüsün kinin.
Korkmalı senden merhameti unutmuş zorbalar.
Resimle yüreğine dinamitlenmiş çocukların dökülen etlerini.
Pençelerini geçir toprağa
Gere bildiğince ger öfkeni.
Küçülsün ömrün.
Az ömürlü çocuklara eşlik et.
Bu cehennemde fazla yaşamak kar değil.

Salim Diyap

Bu Gece Misafirindin

saçlarından geceye dökülen
şelalelerde yıkandım bütün gece
bütün gece teninde misafirindim
sende yatılı
sarı sarı demledim göğsünde ay ışığını
yıldızlara masallar anlatım uykudayken sen
göğüslerinden damıtığım
meyi paylaştım
sızıp kaldı yıldızlar
o gece saçlarına takılı

bana yorgunluğumu hatırlattı o sıcak tenin
yıllara ve aşklara vermiş olduğum yorgunluğumu
eski sevdalardan bende ne artmışsa
sana verip
haşat vaktine yolladım
buğday sarısı saçlarını

dün gece davetsiz misafirindim
tenine sürerek
yüreğimde açtığın yarayı
bir ay a bir de yüzüne bandım sevdayı

Salim Diyap

Çalınan Emeğimizin Saltanatına Yenik Düştük Biz

henüz çok az insan geçmişken
kan ter içinde işaretlediğimiz yollardan,
çalınana emeğimizin saltanatına yenik düştük biz.
tarumar edilen ufuklarımızın büyüklüğüne,
deniz kokan avuçlarımızın aşka susamışlığına
çalınan özgürlüklerimizin hüznüne yenik düştük biz
yılışık gülüşler ve samimiyetsiz merhabaların buruk tadına
bir cefadır
alıp gitmek kaldı
karanfil yüzlü çocuklarımıza.

şimdi...
varoşların orta yerinde bırakılan kavga izleri
tüketilmemiş kavgalarda biz bize kalmışlığımızın zorlu adıdır,
şimdi...
zamanın buruk tadıdır
diş gıcirtımız,
en çok yorumladığımız sözlerin gizemini sorgulayan
aşklara savurur bizi.

biz
aşkın tarihinde sevda ve inat yolcusuyuz
ilk düşen yoldaşı unutmadan.
ilk göz göze gelişimizi belleriz
sevgililerimizin dokunuşlarımıza oturan simaları ile
aşka uzanır
sorgularız özverilerimizi
ey bu sevdalarımıza dar gelen hayat!
sen değil
sürüklendiğimiz girdaplarda umut ve aşkı yakan genzimizi

27 temmuz 1998

Salim Diyap

Çırp Çırpabildikçe Kirpiklerini

Çırp Çırpa Bildikçe Kirpiklerini

sen uzak galaksilerin öksüz yıldızı
yalnızlığına gülümse

gülümse ki
evrene masallar anlatan tebessümüne
secde etsin tanrılar

gülümse ki
gülüşünden dökülen ışıklar aksın geceye
seyrine dalmış çocuklar
kokuna aç
bir baharla aksın kırlara
seni andıran bir evrenin kucağında
parıldasın sabahı bekleyen
mavilikleri gökyüzünün
bir everenin güncesine uyanan
sarı saçlı bir kız
salınsın yüreğimin kuytu köşelerinde

sen
gizemini içinde saklayan
asi novalara
yüzünü nakşeden çoban yıldızı
dön bana yüzünü
yitip gitmeyeyim
bu yönsüz
zamansız
gizemli
ışık sarmalında

ben ömrümü sevdana sarmaladım
yokluğunu büyüttüm
yüreğimin kundağında
özlemine ninnilere nakşettim
acılarımın ezgisine gözlerini kapadı
her çocuk
annesinin kucağında
memeye doydüğunda

yokluğuna yenilmedim
göğsümden aldım da
gözlerine gömdüm
kırpışan kirpiklerinin ritmine çarpan yüreğimi
bırak gözünün orta yerinde dursun canım
çırp çırpa bildikçe kirpiklerini
canıma can kat
boyuna
uzasın ömrüm..
16 Ocak 12

Salim Diyp

Çocukça Alışveriş

seslenme ardından çocuk!
bulduğun benim terk etiyimdir.
benden düştü o murabağa yürek
senin olsun,
al ve git.
ama bana oyunlar yolla hasretinden,
gamsız kedersiz
basit düşler gönder,
ağlayabilsin dokunulmadan çocukça sesiz,
al o bulduğun
benden sana bedelsiz.

seslenme ardından çocuk
bulduğun senin olsun. benden
bana ne bunca kederden
sen bana ver, ne olur?
bugün ne aldıysan gökyüzünden

Salim Diyap

Çocukluğum

çocukluğum uzakta dururu
dargınız şimdi onunla.

çocukluğum uzun patika.
ürkek
korkak
kaybolarak yürüdüğüm
uzak
dar
ıssız
gizemli
tedavisi bulunmamış bir hastalık boynumda...

çocukluğum
bir nar ağacı altında
kırmızı misket,
bir dut yaprağı üstünde kuş tüyü
yara, bere
karasinek

çocukluğum
elimi tutar uzaklara götürür.
Kimi an gidip dönemediğim,
kimi an gidemediğim
bir yıldıza asılı dururu!

30 12 92

Salim Diyap

Deliliğim Ve Sen

beladır bu
düş yakamdan demekle olmuyor
sardı mı bir ahtapot gibi sarıyor
ve tam yüğreğinden emiyor kanını

delilik bu
onsuzda olmuyor hani
şeytan azapta gerek
bir don bir gömlek bıraksada
onsuz olmuyor

ne hacet mutluluğa
ne hacet ağız dolusu kahkahaya
dolu dolu kanasada yaraların tatlandırıcaksın işte
hayat bir sevdayla hissedilir ancak

bela mela
güzeldir işte
iki çift esmer gözde eriğip gitmek
sevgilinin o sıcak teninden avuçlayıp içmek
açlıkta susuzlukta değil hani
bir başka şey
sevdanı acını ekmeğine katıklayıp
banıp banıp bitirmemek
bir sevda türküsünde
yar göysünde
boşaltmak gözyaşlarını
sevmek
ve kurdun kuşun derdini dert edinmek
kim ne derse desin
deliliğime layık bir beladır seni sevmek

Salim Diyap

Diyebilecekmiz

sokaklar oynamak içindir çocuklar
çalışmak için değil
tüm yollar ve parklar oyun yeridir
açın perdelerinizi
tüm sokaklar piyesinize hazır
varoşlarda kemanlarınız çalsın
son bir defa yıkasın ellerini çıraklar
iş bitti yapı paydos
son mendilini satsın
trafik lambasının altında bekleyen çocuk
hadi oğlum elini çabuk tut
bu yağını deıştirdiğin son araba
bugünden ötesi iş yok
babalar elleri boş gelmeyecek eve
lokantaların önünden geçerken yutkunmak yok
her çocuk tok çıkacak sokaklara
anneler babalar aralsın kapıları
en haylazınız ilk önce fırlasın dışarı
oyun için var şu gördüğünüz her şey
oyun için geldiniz siz dünyaya
çıkın dışarı kuşlarla bir
sokaklar piyesinize hazır
kokunuz ve sesiniz savrulsun rüzgara
hiç bir çitirtı ürkütmesin sizi
gökkuşağı'na serin kimilerinizi
bu dünya sizin

salim diyap
20 05 2009

Salim Diyap

Dönüş

bu gün rüzgar yeleli bir tay
kurşun çekirdeğinden hızlı
elma kokusuna vurgun kuş yüreği kadar hafif

havada toprak kokusu var kaptan
memleket yakın

içtiğim suda nar tadı
yel kesti düşlerimi
yar tadı kalmadı dudaklarımda
esintilerde yar sesi çocuk cıvıltısı

havada toprak kokusu var kaptan
memleket yakın

bu gün sevgilim rüzgar
geçen teknelerin yelkenindeydi
almış bütün güzel kokuları kucağına
serpiştiriyor geceye
ve gözlerinden hüznünü alan
bu hava

kaptan
bu gün kokular gülden değil tenden
bu gün sevgilimde ne varsa benden

15 02 1993

Salim Diyap

Dörtlük

dört gündür
saklı tutuğum yerden
çıkardım gözlerini
kilitledim bakışlarımı
dört gündür
hasret kaldığım gözlerine
ve son yazdığım şiiri okudum
ne benden başkası duydu
ne kılı deperdi kirpiklerinin
nasılda dayanmışım ayrılığına
dört iklim değişti gönlümde
dört gündür
özlemindeyim

Salim Diyap

Düşük Bir Cümleyim

ilkokullu bir çocuğun
defterinden düşmüş bir cümleyim
tut kolunu yeniden yazdır beni

balıkçyım
bu deniz in mavisine gömölüş
yapış yapışım dillerine bu kısır kelimelerin
bu günde vermedi rızkımı sevdan
bir şiir bile yazamadım özlemine
oltalarım her sözüme batar ha bire benim

bir şiirin son hecesiyim
öylesineyim işte
manasız bulur her okur beni
yükle ne yükleyeceksen ses tonuma
çağırabileyim seni
ve her gideni

ilkokullu bir çocuğun
defterinden düşmüş bir cümleyim
tut kolunu yeniden yazdır beni

Salim Diyap

Ey Edepsiz Senin Şafağın Var mı?

ıssızlara düştüm gene;
gönlüm firarda
gökkuşağında yoldayım şimdi.
görünsem,
kuşlar dahi verecek katillerime beni.
her kuytuda katledilen masumiyetimle
herkesi sen bildim.
kime sığınsam hava cıva,
ah bilsen!
ben haddimi bilmeden yine kimi sevdim.

bu kapılmışlık
kayıptan başak nedir ki, zamansız batan gözlerine
bilsen ...
ah bilsen nelerin kaldı bende,

yüreğimde demlediğim o sevdanı dayayıp anlıma
kesiyor gözlerin serseri bıçağı gibi etimi

işte böyledir
sevdana güvenip
hesapsız durmak aşkına karşı.
işte budur sensizliğim,
benliğimi sevdana rehin tutan gardiyan başı.
işte gene o arsız sevişme arzusu çalıyor kapımı yalnızlığımda.
bense bir maden işçisi kadar yorgunum gözlerinle cebelleşmekten.

ey edepsiz!
senin şafağın var mı?

Salim Diyap

Gece Ve Yokluğun

yoksun...
sensizlik bir sürüngen
düşlerimi kemiriyor ha bire,
etim geceye kanıyor kurbağaların çığlıklarında
yıldızlar soluyor ardı ardına.

yoksun...
yüreğimdeki o çocuk sorularını ağırlaştırıyor
ateş böceklerinin yürek vuruşlarında canım yanıyor.

yoksun...
aysız kaldı karanlıklar
sergisini erkenden topladı yıldızlar,
koşuşturdu ardı ardına
dizginde tutarak suskunluğu
ve bir pencereye durdu
dışarısı kör,
ses vermez seslenişlerime
susar derinden
güzelliğinin hakkını verir nazlanır.

yoksun...
yakamozsuz kaldı sular,
benim yorgun yüreğim
geceye sensiz yaslanır...

Salim Diyap

Geç Kaldın

geç kaldın güzel bayan
sevdalarırna geç kaldın
zorunlu bir tövbenin ötesindeyim
dallandığım
çiçek çiçek açtığım
aşka dolmuş günlerime geç kaldın

koşarak geçtim her geceden
ne yıldızı gördüm
ne şavkını ayın
her kışa sel oldum aktım
ne çiçeğe döndüm yüzümü
ne güzele baktım
soyundum yaşamdan
ruhunu gerilerde bıraktım

geç kaldın güzel bayan
sevdalarırna geç kaldın

gürlediğim yağdığım
baharlarını suladığım
zirvesinde dolandığım dağlarırna
geç kaldın

ne bir tipi kasvetli uğuldar doruklarımda
ne baharı arar kalbim
ne yaz bu günlümün umurunda
gelmişim sora sonra
bir yol ayırımında
iki adım ötesi meçhul
yoldaşlığırna geç kaldın

şimdi dingin bir gemidir
limanlara sürgülü kalbim
ne fırtınasındayım bu denizin
ne melteminde
derledim yelkenimi dalga kıran gövdeme
hoyrat esen rüzgârınla
maviliklerime geç kaldın

aşktan öte elim
bir pişmanlık şimdi zaman
gözümü sevdalara açtığım yerde
terk ettim bir ayrılık vakti yüreğimi
nesi varsa aşkın
sana baki
silkelendim baharlara
polen tozan günlerime
geç kaldın

Salim Diyap

Gelmişken Samandağı ndan

benim yarım bıraktığım yerden
kanat tozu silkelenmemiş kelebek kurusu getir
koşuşturmalar getir
gizlenmiş yorgunluklardan
sevdalı ama sevdadan kaçan
biraz da ihanet
aranıp bulunmamış kara gün dostundan

bizi anlamamış bir köylü sitemi getir
öfkeli bakışlarını unutmadan
her gün yaşadığımız sorguyu bütünleyen
bir kaç sitem
bize edilmiş küfürlüsünden
anlaşılmadan yadırganmış bir kaç söz
ve hincı menzilin den şaşmış yoksulluk açısı
bak bakalım o küçük dünyalar
hala hü zün mü eker teslimiyetlerine
hala inadın damı ümitlerim hak etmemiş ellerde sersefil üryan

bana ite pu şta talan ettirilmiş yürekler getir
küs sabırdar
sitemlerin menzilin de duran
nereye gitse kendini vuran
acemi öfkeler getir oradan

unutmayasın ha
Arabi iki siyah göz
ve o kaygısız insanlara öfkemi getir
gelmişken samandağı dan

bana kendini getir telaşlı ve müjdecı
acılarımı
sabırlarımı
birde Levin in odalara sığmayan
o alingan yaramazlığını

kalabalıklarda dolanan yalnızlığımı
hak edilmiş bir ödül
hak edilmiş bir tutku
hak edilmiş bir ihtişam bil
al da gel
o insanların abartılı sohbetlerinden

o turuncu akşamlarda biriktirdiğim
yükte hafif mutlulukları ayrı koy

al da gel
silmeden beni
söylenmiş yazılmamış o kasaba sözlüğünden
bu çağ dışı söylemlerden kaçan varlığımı
zafer bilmiş
insanlarla yaşadığım it dalaşından

deki onlara
kimle hesapları varsa benden bilsinler
bu kavganın Spartaküs sü benim
ne diyeceklerse bana desinler

bana ağlama sesleri getir
gidişi dönüşsüz
Arabistanlı işçiden
kayıp bir kaç denizci hıncı
acılı bir kaç tayfa
kalsın mertliğini gömmüş
kabadayı külhanbeyi karanlığı pusuda
her sözü saran o kuşku o güvensizlik orda dursun
lazım olsa gerek her yalana
gelipte yüreğimi getirmezsın rahat olmaz o kasaba

unutmayasın ha
bir tutam öpüşme tadı gençlik yıllarından
Arabi iki siyah göz
ve o kaygısız insanlara öfkemi getir
gelmişken samandağı ndan

Salim Diyap

Giderken Aktık Her Zamana Biz

çoğu kez
sessizdir sohbetler özlenenle
yürek suskun dil suskundur
özlem konuştuğunda örneğin
işte o an
uzamış özlemine hürmeten
dokun okşa
kutsal bilerek sevgilinin tenini
ve
yitip giden dostlarına
akıt gözyaşlarını
utanma
insan olmanın özelliğindedir
ağlamak, çaresizliklerde
unutma
umuttan devinen
bir tekerlektir dünya
bir çocuğun, vura vura çevirdiği
vardığı yer utanılası olmasın
vardığı yer yakışsın çocuksu düşlerine

varmak istediğin yer değilse vardığın yerler
hayatin bir yüzü de oradadır
bekleyenler
gelenleri ağırlamaz her zaman
sen oraya yabancıysan
ora da sana yabancıdır

düşlerinle ayrıl
yola koyulduğun her yerden
bil ki
geri dönsen de bir gün
aynı olmayacak terk ettiğin yerler
ki sen
çocuksu düşlerini adamışsın bu terk edilmişlere
zamanın sırtında yolcusun
hiçbir mekân senin değil
dile düşmüş deliliklerinle yoldasın
ve yol
inatçı düşlerine bakarak çizer güzergâhını

dostum biz
her koşulu zorlayarak elverdik hayata
hedefi bilmekti gözlerimizi keskin kılan
hayattan öğrendiğimiz yıllara sığmaz
acılarımızı es geçtik
yine de kederlendik
zamansız giden dostlarımıza
hayatımızda ömür denen nehir özgürlüğe eşitliğe sevgiye aktı

biliyorduk
zaman bir gün bizi yarı yolda bırakacaktı
ondandır.
yüreklerimiz kıpırdadı beden kıpıramadan.
öfkemiz yaramıza denk oldu
dostlar göçüp gidince
acılarımızdan
sesimizi gür kılacak
nefesler aldık
söyleyecek söz dilimize dolanmadı hiç bir zaman

dostlar biz
sevdiğ hayatı
armağan ederek canımızı
yar yüzünde bir gülücüğe

mahmuzlar saplayarak zamana
bir kasırgayı dizgininden tutarak
hiç uğramadığımız topraklarda
hiç tanımadığımız simalarla
bir sigara içimliği bile durmadan
akan zamanın soluğunda
kararan gökyüzüne
şimşekler çakarak giçtik yaşamdan

kelebeğin, gözleriyle baktık dünyaya
kuşları gördük
kuşların gözleriyle baktık dünyaya
kelebeği gördük
hızlı geçmedik kırlarından
yaşadığımız yerin
anladık ki
hayatın güzelliğinedir çiçekler, kuşlar kelebekler

şimdi hangi ağda sığacak bu sevda
söyleyen dinleyen yoksa türkülerimizi
söze mi gelirmiş hayat
anlatsa da tarih
ne ola ki
bizlerden kalan
bu sağır sabahlara
siz eşkıya bildiniz bizleri
ve gittik gidilmesi gereken zamanda

hey insanlar
eylül gecesi gibi
berrak olsun sesiniz türkülerimizde
her çiçek koksun kokabildiğince
tüm ırmaklara verin bu sevda dilini
her nehirde yolcu olsun bu sabır

bütün çocuklar uzak dursun nefretten
gelecek zamanlara yolcu iken hayat
vasiyettir onlardan

gittiler
sesleri söndü
yürek tik tak ları sustu bu zaman sarkaçında
çocukların gülüşüne
ne kaygı
ne neşe
ne tasa
bu toprağın nemine su verircesine
birktiler insanlığın yürek sarnıçlarında
kalabalıklardan süzülüp kalabalıklardan da öteye
solmayan bayraklar gibi uğuldayarak ve susarak
yan yana
yana yana, gittiler

volkan patlaması
kızıl lav ve kül bulutları arasından süzöldüler
yenilendi toprak
şimdi yaşam resimlerini taşır,
göğsünün orta yerinde,
yüzümüze düşen gülücükler gibi
mağrur ve ateşimsi
gün gibi güneş gibi
sıcacık gülümser yüzleri hala
başaklar sarardığında

gözlerinde kümelenen ayrılık acısıyla barışık düşenler yola
biliyorlardı, kavuşmalara giden yol
ayrılıklarla baslar.
ve
yollar geride bırakılanlarla ölçülebilirdi ancak

Salim Diyaş

Salim Diyaş

Gitiğin Her Yere Götürme Beni

eminim hala güzel bir panayır yeridir yüreğin
eminim en ayaz kış gecelerinde bir köz bulunur yüreğinin orta yerinde
seni de
seni seveni de yakan

her baharda bir iki yaprak vardır dallarında yeşille yeşil
gülücüklerini sabahlara taşıyan birkaç serçe
duruyordur hala pencerede
kim bilir belki
ondan hala taşırım gülücüklerini

yanan her ışığa koşuyor kalbim
ateşböcekleri pırıltılarında yüzünü arayan sayyahım
bana bir ışık yak gözlerini anımsatan
ve saçların olsun kucağımda
göğsümü sıcakık tutan

gözlerine içerken ay ışığını
yollar açıyorum tırnaklarımla
senin yüreğimde gezineceğin genişçe yollar
boydan boya
zenzalak ağaçlarıyla süslü
kaldırımlarında kırlangıçlar uçuşan
ürkme bırak
tırmalanmış kalbim kanasın avuçlarının orta yerinde

her kıpırtıya ürperiyorum
her sese besteler diziyorum
şarkılar inciniyor
suları serin tutan gölgeler veriyorum yaza
elini ver
hisetsin tenim tenini
yorgunum
bırak dinleneyim gözlerinin siyahında
gitiğin her yere
götürme beni

Salim Diyap

Gitmeliyim

gidiyorum çağırın olmasada
bir kuş tüyü kadar hafif
incitmeden düştüğüm yeri
incinmeden düşmelerden

gidiyorum ve sen unutacaksın sevdiğim
döneceğim de yok bu yoldan
bütün yürek sızılarım kabuk bağlayacak
ayrılığa erken
sevdana geç
her hangi bir yerde duracak zaman

elini tutma özlemim senin elinde kalmış olacak
varsın yaralarım demlensin gözlerinde
varsın avuntum olsun her iç çekişim
gidenle gitmiyor sevda
ama ben gitmeliyim

gitmeliyim
çağırın olmasa da
bir kuş tüyü kadar hafif
incitmeden geldiğim yeri
seyrini bilmeyen kaptanlar gibi
rotasız yelkensisiz bir teknede
süslemiş gülücüklerinden
kanayan sözlerinden
o güzel gözlerinden
dalga dalga gitmeliyim

kinler ve öfkeler benim değil artık
ağız dolusu kahkahalar
çınlaya kalsın vadilerinizde
delik deşik ömrümü bohçama sararak
ağzımı doldurduğum o sular da
başı boş seyreden bir tekne gibi
seni ve dostlarımı ardımda bırakarak
sözlerimi ve alışkanlıklarımı alıp
bu kuruyan aşk olduğundan
akmayacak sulara
esmeyecek yellere
kavuşmasız sevdalara
hayatın ellerinden kayarak
dönüşsüz gitmeliyim

neyim varsa
sararan mavisinde gökyüzünün
gecenin koyusunda
parıldayan yıldızlara bırakıp
her soruya cevabını vermiş bir bilge
her kavgadan galip çıkmış bir militan

her güzelin gözlerinden
payına düşeni almış
eski bir sevdalı gibi
mağrur gitmeliyim

belirsiz bir gelişin orta yerinden
yaşam denilen o şiirimsi ve mağrur hayattan öteye
elimle tutuşturduğum yanılığarımla
haraba düşmüş yüreğimle
el ele gitmeliyim

bu yangın yerinden bilmediğim o gizeme
ömrün karşı safında duran yolcuların
beni beklediği yağmurlu bir akşamda
eski ve ölümlü her şey gibi
ömrümü hiçe sayıp
sana neler bırakacağım telaşına düşmeden
kaygılarımın ötesine
sorumsuzca gitmeliyim

o kucağına sere serpe uzanmayı birden bire
o güzel gözlerine iki yaş damlası pişmanlıktan
bir bulut bırakıp
kaybolmalıyım bir sabah sisinde
bu dağların durgun gözlerinde
yeşille yeşil
mor ile mor gitmeliyim

yolar bekler şimdi beni
her yolculuk
bir gizemdi yaşamda
her kavga
benden sana kalan bir basamak
ve her güzelden ömrüme armağan bir kaç gülüş
savuruyor beni o sonsuz girdaba
hiçbir sevdanın
hiçbir aşkın yatığında yatmadım
senin yatağında sevgiye bulandığımca
elvanı solmuş ve kuşatılmış
bir dünyanın cennet olamamış bir köşesinden
emeğime
güzelliğine
verdiklerime
basa basa gitmeliyim

her şey sizin olsun
benim olmadığı kadar
ben payıma düşenle gelecekte umutlu
bir sonbahardan olgun düşmüş tohumlar gibi
döne döne toprağa
yaşanmış her sevdadan
hüznü gözlerine

baka baka mutlu gitmeliyim

salim diyap

Salim Diyap

Gözlerine Hallerim

kestane renginde gözlerin vardı senin
güzel
içten
ve derin
zamansız açmış bir fulya kucağında
kestane renginde gözbebeklerin

nar dalı boyunca parmakların vardı senin
nar dalı gibi ince
nar dalı gibi narin
ürkek korkak dokunurdum
uyanırdı sevmelerim

şiiri yazılmamış bir çocuk çığılığı yüzün
uzaktan görünen bir ağaç gibi durgun
sıyırılmış seni geliyor
bir çocuk neşesi esintileri rüzgarın

onuru kırılmış bir delikanlı hüznünde sözlerin
duyarım tutuşur görmelerim
şu koca dünyadan kovulmuş gibi
boğulur gülmelerim

Salim Diyap

Gül le Veda

buruşturulup atılan o kağıt taydı yüreğim
kim
ne zaman
neden
kime göndermişti bilmiyorum
o yüreğime saplanan ağrıdan mıdır nedir
anladım ki o buruşturulup atılan kağıttaydı yüreğim

beklemişti
arzulamıştı
ve vermişti karşılıksız sevgilerde döllenen her duyguyu
iki sürmeli göz hatırına
o yaban mersini kokan yüzüne hürmeten

Akdeniz in yorgun mavisine yüz suretini çiziyordu
her gün yüreğimdeki avare çocuk
şimdi tuzundan mıdır nedir
bilinmeyen bir tat var ki Akdeniz de
acı mı acı
kekre mi kekre
yediğim her meyve ham hurmadır
ve zamansız koparılmış dalından

yar
bir bilsen bu can tırmalayan özlemleri
bir bilsen selamların tadını alınmışsa kuş kanadından
ben martıların bile uğramadığı o ada da
selamımı kendi kendime yollarım da
sen bilmezsin
bu selamların bir avuntudan ibaret olduğunu
o buruşturup attığın kağıtta da bir yürek olduğunu

yüreğim
sana gelen her selamın bir yalandan ibaret olduğunu bilsen de umursamasın
sen
selama açsın çünkü
gerçeğe değil

yüreğim
hangi fırtınanın tozan ve çiçek kıran esintilerinden alabilirdin ki
bu yürek yarısı selamı
o gün doğuşuna eş sima olmazsa

yüreğim
yalanın selamı olur da siması olmaz mı hiç
sevdaya dair her yalana yelken tutan
yürek vuruşlarına inip çıkan gönüllerin
yolgeçen hanı olmuşsa özlemlerin
her gün doğumunda misfirinse o kırlangıç çırpınışlı gözler
yalanın sureti olmaz mı hiç
sen oralı olmasan da yüreğinde allı pullu yalanların elvan şekli yüklüdür
ve sana öyle yakındır ki

saymaktadır iç çekişlerini

artık sen
baharlara beşik sallayan güzel bir simanın süslediği yağmur sesinden anlarsın
güzel bir yüzün kapıyı çaldığını

ufuklarda bulutlanır her an o güzel yüz
oysa sen çoğu zaman sadece rüzgara açarsın kapını
güzel bir simaya açarcasına

ne fark eder ki
o ne denli özlenirse de yoktur
sen yatmışsan onu
ve her zaman ondan güzeline yollar döşeyebilirsin yüreğinden

rüzgar gelir rüzgar gider
o eşintiler de arzuladığın
çağırdığın
yarattığın
gidici misafirindir artık bahar kokularıyla

gel gör ki o senin kendine söylediğin bir yalandır
ve bu yalana inanmışsındır

inanmışsın
ve tatlar değişmiş hayatında
ekmeğine gül kokusu sinmiştir bir kez
ya açsın artık
ya gülle paylaşırsın lokmalarını gönül sofranda

her lokmada büyür yediğin içtiğin tat
ne yersen gül dür artık
ne içsen bir yudum sevda

ağrıların diner
onarır yaralarını acıların
hiç kimseye elini vermeden kalkarsın ayağa
seni dermanından alıkoyan bu rüzgar kapını her yokladığında
seni bulur o gül ün kucağında

marmaris 5 mart 05

Salim Diyap

Güneşin Bilinmeyen Bir Rnginde Bekliyorum Seni

akdeniz e seni sana yazıyorum ...
ay yarısı,
gün sarısı
yüzüne yazıyorum ...
canımı hırpalayan özleminden
sevgine terfi edeceğim güne yazıyorum...
sana yazıyorum.
okursun diye,
sana yazdığım her cümleye sinersin diye
rüzgara yazıyorum ...
ara sıra görüyormuşsun
dolun ayda suretin var
hece hece dizdim onu
şimdi ezber ediyorum

kadınım...
sıcağındayım şu an,
anlara sığdırılan yıların tutsaklığından
bir yaz yağmuruyla geldiğinde kapıma
beyaz bir çarşafın buruşukluğunda
bize ait eskimeyen tatlar dizilidi.
unuttuğum sevmeyi yeniden öğret bana,
kalmışsa dudaklarında bir gıdım volkan külü
sür boynuma,
depremlerle çatlasın toprak altında tomurcuk
al beni koynuna ve elini çabuk tut
sevdalara yetişmeli rahminde büyüyen çocuk.

kadınım...
güneşe açan çiçeğim!
"bu mülk benim" diyen en ilkel insandan
bu güne dek
kahpeliğin ve ezilmişliğin gölgesinde
vurgun yemiş titrek ezgim,

kadınım...
seni dilendim gökyüzünden,
buğulu karanlıklar saydamlaşırken çiğ damlalarında
maviyi verdi gözlerine ödünç
ve şimdi sevda
gözlerinde parıldayan son yıldız
çilesine soyunmuş dünyanın

kadınım...
uçan kuşun,yedi veren çiçeğin anası.
büyürken bir sabah kollarında
memenden kesilirken şafak
haykırışların fırtına habercisiyken,
meydanlarda titreşen yumruklar üzerinde
türküler bağlasın saçlarını.

kadınım...

sarıp düşen yaprak,
tohuma gülen toprak,
gül artık yeter!
bu aşkın rızkını kesme bahar yüklü memelerinden.
eğer berabersek
kavganın bilmem kaçınıcı dirilişinde,
güneşin bilinmeyen bir renginde,
alışılmadık güzelliklerle beklerim seni...

1 mart 1988

Salim Diyap

Haberdarım Ol

sevdiceğim

bu şehrin her semtinde
bin bir yalan
ve her bir yalan
bu vicdan yoksunu düzenbazların
çocuklarımıza gülümseyen yüzleriyle
kanımıza batırdıkları
zehir gibi
yakıyor canımı

küllerinden dirilen bir memleketin sokaklarda
canımla direnen yanımla
kalabalıklara akıyorum

buram buram inat kokuları
salkım salkım kararlılık tomurcukları
gencecik delikanlıların öfkesinde
her hal özgürlüğe
sevgiye soluklanmaktadır.

sağa dönsem yar
yüzün hışımla çıkar kınından
sola dönsem bir av köpeğinin soyuna ihaneti
ve yitip giden merhameti

sevmenin yanı başına nefretimi koyuyorum
ve anlıyorum ki
sevgi ancak öfkenin doruklarında özgürlüğe el verecek
bir şehir kalabalıklarıyla onarıyor kendini
her caddesinde bir dostumuzu uğurladığımız
parça parça
insan insan eksildiğimiz
bir şehir
hece hece okuyor
semtlerin yitik alfabetini

canım benim
sokaklarda kanayan yanımla benim
bilmeni isterim ki
karı nı suya veren koca koca dağlar gibi diri
ve kızıla çiçeklenmiş düşler taşıyorum yüreğimde
ağaçlara
kuşlara
ve hayata gülümseyen gözlerin gibi
yaşamın ötesinde devinen düşlerin gibi
kucağına çılgık çılgına koşan çocukların gibi
diri
asi
inat akıyorum sana
ve seni bağrına basan
sokakların ağır işçisi

kalabalıklarla

15 12 208

Salim Diyar

Hayat Bizimle Devinecek

HAYAT BİZİMLE DEVİNECEK

hayat ta dolmak
aşk diye
sevgi diye

yaşam adına
yaşama dolmak
tıka basa tohum
tıka basa aşk
tıka basa ölüm

sensin sen
yaşamdan sıyrılıp gelen
her filiz sevginden
her çocuk senden
ölümün kederisin sen
ve ölüm
her an
parçalar koparıırken bedeninden
hayata daha da direngense aşk
bizden doğan çocukların büyüdüğü aşka gülümsemesinden

Sevgilim
hayat bizimle devinecek
ve ancak aşk daimse
bizden nesiller türeyecek
2007-07-28

SALİM DİYAP

Salim Diyap

Kanın Ne Yazdı Yüreklerimize Giderayak Hrant

sesin arandığı olur mu
sessizliklerde bir ses
beyaz
mavi
yeşil
ses batar mı örneğin
küs bir güneşin batışı gibi

rüzgar hangi dilde
söyler türkülerini

yüreğe kilitli
vicdan sızısı
ne hal eyler adamı

kaç yıl yaşar
bir insan barışa adanmışsa canını

yaşamak
can yani
hangi dilde daha tatlıdır

kuş cıvıltısı
yaprak rengi
sevişmek
evet sevişmek
hangi milliyete özgüdür
dili dini coğrafyası var mı aşkın mesela

uzaktaki çan sesleri boğuk
bir kavak çatırtısında
yaraları kanıyor ayazın
güvercin ölüsü bedeninde
kanayan yara
hepimizin bedeninden
boşaltıyor kanını
utanırken gözyaşlarımıza dokunmaya
birden hatırlayıveriyoruz
çanlar hüznü çalarmış bu diyarlarda
tarihler boyu

hayretler içindeyiz Hrant
ölü vicdanlar diyarında
nasıl becerdin
çiçek çiçek damarlanmayı
ne de soğukkanlı yaşadın
cesur
mağrur
korkun pahasına inat
ne asil bir kuşağın soluğuydun
her aynada yüzümüze bakan vicdan gibi
kararlı ve bilge

saklamak ne mümkün suğlarımızı
kanın
yaralarımızdan kanıyor Hrant

Ölüm dedikleri bu mudur yoldağ
sonbaharda bir yaprak dökümü gibi
zil sesine paydos dercesine
kapanır mı perdeler

her gz böyle mi kapanır
her ses böyle mi yiter

neyi anlasın çocuklar
senin o insanlığa ks bakığlarından
sorulan her soruya cevabını
verse de ne ola ki
zaman dediğin
güvercinler dnmeyecekse
sonsuz gğlerinden

sesin arandığı olur mu Hrant
herkesin sustuğu yerde
beyaz
mavi
yeğil
ęarıl ęarıl akan
herkesin baktığı yerden
hiç kimsenin görmediğini gören
söylenmeyi söyleyen
insanlık tarihinde
vicdan sızısı gibi mırıldanan

Salim Diyap

Kendini Yeniden Yartmalı İnsan

hadi soyun
üstünde eskiye dair hiçbir şey bırakma
geleneklerinden
alışkanlıklarından
ruhunu esir alan her şeyden
sıyr kendini.
olağanüstü güzel
bir rüzgar esintisi eşliğinde
devam et soyunmaya
seni bildiklerine bağlayan tüm bağlarını kopar
çevrende olan her şeyi unut
rüzgârda sallanan ağaçlar silikleşerek kaybolmalı önce
sonra rüzgâr
sonra sen
daha sonra gördüğün her şey
bırak kaybolup gitsin
renksiz bir boşluk kalsın geriye
geçmişinden gelen her şey orada değilse
sende orada değilsin

kartopu misali erit melisin içsel yangınlarını
yeni bir güne uyanırcasına
duru bir suyun damlalarına
aç gözlerini yeniden
yeni bir yaşam tutacak ellerini
onunla koyul yola
yürü yeni seslere doğru
işte orada büyüt yeni varlığını
bu yeni varlığında
adem in cennete uğramasın yolu
tanrı bile koymasın ekmeğini önüne
kendini yeniden var ettiğin gibi
dünyayı da sen yarat emeğinle
bir çocuk merakı ile yeniden dokun nesnelere
göreceksin ki yüreğinin derinliklerinde
o içinden
boşalttığın ıvır zıvırların yerinde
yeşil nehirler akacak

04. 02. 2012

Salim Diyap

Kızlarım

kızım ...
her zaman sıkılı yumruklarla çık hayatın karşısına
kaçamak dövüşme hiç
ömür geçsin kan revan
sen kendin yaz alın yazını
ne düşene bak
ne dönen kesin hızını

kızım ...
gülmeşen de olur
ağladığın kadar
yaşamasan da olur
öldüğün kadar
daha merhametli
daha insan
daha inat yaşamakla da
anlamlandırılır yaşam

kızım...
kapını çalmasa da olur sevdalar
sevdalı olmaktadır sevdadan alınan hazlar
tanı ve özümse eşitliyin adalatını
insana ve yaşama katığı güzelliği
başaramasanda olur doğru bildiğini

kızım...
o sevdanın süslediği gözlerin kömür mü kömür
her bakışın
her gülüşün
her sarılışın bir ömür

2006-10-03

Salim Diyap

Kimlik Bilgilerin

sen akdenizsin
ve
çocukluğum
mavi sularda haylaz
durmaz
...uslanmaz
yorulmaz
umut kervanının menzilindesin

sen ateşsin gözlerimde
yağmurla inatlaşan
kararmış
küllenmiş
ve
uzamış gecelerin
beklenen seherindesin

Salim Diyap

Kirlenen Ruhunuzla Gidicisiniz

Kirlenen Ruhunuzla Gidicisiniz

çocuklar ıslatıyorsa gökkuşağını gözyaşlarıyla
öpücüksüzse allanmamış çocuk yüzleri
kir pas içinde on iki saat iş günü
çoktan ölmüşse yüreğinizdeki kuş sürüleri
cehennemi örtseniz de üstünüze siz
o kirli ruhunuzla gidicisiniz

acılarımızı görmeyen gözleriniz sürmeleniyorsa
paylaşımlarla güzelleşmiyorsa bedeniniz
kundağa sarmalanmış bebeklere ölüm kusuyorsa idealleriniz
temizlenir gibi değil yüreğinizin pası
cehennemi örtseniz de üstünüze siz
o kirli ruhunuzla gidicisiniz

kana bulanıyorsa her sözcük prangalarınızda
her tasma da insanlığın boynuna akıyorsa mezalimliğiniz
bir elimiz yağda bir elimiz pas ta
yüreğimiz boşta bırakılmışsa eyer
geçtiğimiz sokaklarda yüreğimizden yiten
parçalar bırakılıyorsa avuçlarımıza sadaka diye
diyardan diyara sürdüğümüz çocuklar
her kavşakta sürüyorsa kederi ölümüne üstümüze
bunca nimet içinde dökülüyorsa etimizden
yara yara anne çığlıkları

cehennemi örtün üstünüze siz
kirlenen ruhunuzla gidicisiniz

Salim Diyaş

Mevsimlik Yatır Tenini Tenime

gün işler
hayat döner
zaman akar
yaşanan yüzünde baki kalandır

geri dönüşsüz bir vedadır gözlerin
el sallar yolla koyulur
çakılır kalırım
ardında gelirim diye su keser yolumu
çoşarım diye terk edişlerin

ah bahar bıçaklıyor gene ciğerlerimi
rüzgarı öpüyorum dudakların allanıyor
kızıl gelincikler büyüyor
nefesine soluklanan
ölsem diyorum
bu gelincik tarlasının orta yerinde
kandan da kırmızı olsun kefenim

gel
bu yaz ölesiye seninim

gel
kışa uyuyan tohumlar gibi
mevsimlik yatır tenini tenime
dallarında konaklayan kelebeklerin kozasında kilitliğim
kaç mevsimdir sana gebeyim

Salim Diyap

Misafirliğn

geldin mi
içeri gir,
ayazda kalma sakın.
duşunu al uzan...
anılarını yokla,
birşeyler kalmıştır benden,
iyice bakın...
bir kitap koydum yanı başına
bir de yüregimi.
neredeysel gelirim,
kafana göre takıl.

7 nisan 2003 elaziğ

Salim Diyap

Nasılda Ceset Kokuyor Elleri İnsanlığın

kırılgan gönüllere düştü acı,
ölüm arsız
Gül dünya'nın bedenine musallat oldu vahşet
aşksa kırgın

Azrail namus vaadi ile geldi bu kez
Gül dünya koparıldı yaşamdan,
utancı kimin hesabına?

ahlak kan içer olmuş,
namus kanla besleniyor,
şarkılarımızda hüznün derin bir uykuda
Gül dünyanın ellerini okşuyor.

sevgiye aşka pusu kurar yüreğimize saplarız
kara saplı bıçakları kuytularda
can yakan geleneklere kurbanlık büyür çocuklarımız
seviyoruz esaretimizi,
namusla ödüllendiriyoruz katillerimizi.

sabır taşını çatlatan acılar büyütüyoruz esaretimiz de,
kuruyor vicdanımız gül dünyanın kanını akıttığı yerde,
beyaz mendillerle dolaşiyor ruhumuz
esaretimiz boy veriyor
Gül ün savunmasız bedeninde,

bir Gül değildir kaybı insanlığın
Gül dünyanın soldurulan bedeninde
teslimiyet mi dersin,
ölüm mü dersin,
korkumu dersin,
esaret mi dersin?
dillerde yürek burkan bir ağıt
uygarlığın orta yerinde dehşet sergisi...
seç,
beğen,
al!
ne alırsan insanlığından eksilir...

...bir karanlık fırlatıyor
yaşanmış aşklara dair tüm güzellikleri yaşamın uzağına.

lanet olası bir suskunluk taşıyor
yaşama karşı yüzümüze mahcubiyeti
söze duran ağızımızda diş gıcirtısı, pas rengi,

Gül dünya'nın payından yaşıyoruz tüm neşeleri
ondandır anımızda kan lekesi
ondandır nidalarımıza kayıtsızlığı
suyun
şarabın
sevginin

aşkın

güller kuruyor güz ayazında
karanfil kokuları terk ediyor diyarlarımızı
Gül dünya'nın endamı şiniyor şarkılarımıza
kayıtsızlığımızın fitilledığı bombalar gibi patlıyor yüreğimiz

geçmişten geleceğe giden
kervanlar geçiyor yüreğimizi çiğneyerek
sığınacak dal bulamamış kuşlar avlanıyor
vicdanımızın eşiğinde
seyirliktir
memleketimizde özgürlüğün ağlamaklı duruşu
Gül dünya'nın
donuk bakışlarında.

hey ölüm!
hey vicdanında ölümü ağırlayan zulüm!
bu kaçınıcı saç
bu kaçınıcı göz
bu kaçınıcı gülüş
bu kaçınıcı can çaldığın avuçlarımızdan?

Yine acıyı emziriyor sabır...
Namus ölümün fermanıdır!
Ölüm ahlakın yoldaşı!

Ondandır;
Her sevişmeye durduğumuzda
ağlaması kundaktaki bebeğin...

Ondandır;
yediğimiz ekmekteki kan tadı...

Ondandır;
sevgiliye her sarıldığımızda solması elma tenin
ve kokusuz durması yar koynunda memelerin...

Gül dünya insanlığın yitik yüreği
alacağına say
ve sorulan her soruya cevabın olsun
yaşayamadığın hayat
Gül dünya kaldır başını ve bak
bir sen değilsin ortasında bu mezarlığın
kaldır başını ve bak!
nasıl da ceset kokuyor elleri insanlığın!

Salim Diyap

Salim Diyap

Orda Sana Ait Bir Şey Yok....

Seni çok mu sempatik ve akılcı buluyorlar?
Onların dünyasına yakınsın da ondan.

Seni her oturdukları yerde konu edinip methiyeler mi düzüyorlar?
Onların içindeki yalanları aklıyorsun söylediklerinle. dikkat et!

...
Her sözüne alkışlıyor ve her dediklerine katılıyorlar öyle mi?
Sen onlardan cesursun, diyemediklerini diyebildiğin içindir bu şatafat,
söyleyemediklerini sana söyletiyorlar veya senden dinliyorlar hepsi bu.
Bu onları rahatlatıyor.

Dikkat et!
Bu övgüler seni yolundan edebilir.
Çok övüldüğün yerden tez uzaklaş, geri dön veya daha ileri git.
o yol da o durduğun nokta senin değildir
orda sana ait bir şey yok...

Salim diyap

Salim Diyap

Ölülerde Hesap Sorarmış Mahsubundan

Ölülerde Hesap Sorarmış Mahsubundan

bu dönen zaman dolabında
acının suskunluğu cevabını bulunca
dillenir öfkeler.
yırtar ablukalarını akıl
tehditkâr korkularına teslim edenler yüreklerini.
yenilirler

zalimler
korkularını büyütse de prangalarda
aşlarına banar gibi bansalar da ekmeği kanımıza
acılarımıza söylenen şarkılar tutar dilleri.
keser yolları eşkiyalar.

dillenir
bu çağın
acıyla sarmaş dolaş büyümüş çocukları
son sözünü söyler
aç kalmış çocukların hüznü gözlerinde
kavga neferleri
yollar
dizili dağlara bağlar seyrini
eşkiyanın soluğunda atar nabzı kavganın
hayatın ritmini bozar inat
dağılır ablukalar

öfkemizde
zaman kıvrır doğuma durmuş sancısı ile
unu ekmeye dönüştüren hünerli eller besler adaleti
haramiler sorgulanır
vakit nakit değildir artık
her insan mülkünden utanır olmuştur
ve her gün karabasan gibi doğan
bir sabahtan çeker alır tan vaktini acılarla yoğrulmuş zaman

acılarımıza tanık güller uyanır
sorgular cellâdını kır çiçekleri
şark rüzgarları eser bir kuşluk vakti
kuruyan deriler çatlar
sızan irin değil
çatlayan tohumdur sızlatan sızıları

yağmura durmuş gökyüzü tanıktır
gürleyen vahşetin son demidir
kuşandı demlerini çekilen aç
yalın kılıç yürür öfkesi ile kol kola
hücrede asılı kalmış bedenim
sıyırır sehpasından boynunu
buluşur
vedalaşan dostlar
gülümseyen gözleri ile yoldaşların

tüm hücrelerde çiçeklenir umutlar
karanlık mazgallarda tutsak edilmiş sevdalar
silkeleyip atar üstünden ölü toprağını

toprağa alını dayayan güneşe
avuç avuç su verir ırmaklarımız
şehirler uğuldar uzaktan
boş kalmamış sokaklar.
ne ihanet tutabilmiş kuytuları
ne saltanatlara diz çökmüş dölümüz.

kaldırın başlarınızı çocuklar
daha gür seslerle adımlayın varoşları
belki hesabını tutmadık yitenlerin
lakin acılarından geverdi bu günümüz
kaldırın başlarınızı çocuklar
yukarı daha yukarı
daha gür seslerle adımlayın sokakları
bu gülen gözleri hak ettiniz siz
hak ettiniz bu kanımızdan beslenmiş tan vakitlerini

geri sarıyor ruletini tarih
derliyor unutulmuş her satırı o darmadağınık çarkında
siniyor zalimler öfkenizin hismından
kanımızdan yeni eylüllere çiçekleniyor varoşlar.
ölüm köşe bucak kaçan Azrail olmuş
ve kendi utancını izler parçalanmış çocuk cesetlerinde
tüm hesaplardan borçlu çıkmıştır ölüm
elde can var

okunmuştur son kitaplar
suskun simalarınız dan
mesaj anlaşılmıştır çocuklar
susturulmak susmak demek değilmiş.
yolu varmış mezarların yaşama değin uzanan
düne borçlu olanlardan
ölülerde hesap sorarmış mahsubundan.
2011-04-27

Salim Diyap

Ölüm...

kimi an ölen
onuruyla aklar dünyayı
hayat kristal yüreğine damıtır
kısa sürmüş ömürlerden geriye kalanı
beyaz bir bulut gibi çöker alçaklığın üzerine yiten canımız
ömür
ölümle çekip gidenin acısını çekmek değildir her vakit?
yitip gidenimizle damar damar bağ örmüşsek hayatla
kızılığını toplamışa gün batımı kanımızda boy veren kızıl karanfillere
varsın kırık narlar dibi bıçaklar altında dağılsın başlarımız
varsın o hayata gülecek çocukların sevincine borcumuz olsun ölüm

Salim Diyap

Ploiești de Bir Kız

duruyor, esmer bakıyor ardı sıra
dinden imandan çıkarıyor insanı.
bakışları duru
gözleri derin
görseñ çözülür dizlerin
dokunsañ yanar ellerin
ploiești de bir kız
bir kız ki,
aşktandır sevdadandır neyi varsa
kapanmış kapılar.
ploiești buza kesmiş dışarda
gözleri kar beyezına açılan yeşil pencere
akıyaor neyi varsa aşkın
akıyor gülen gözlerinden yüreğime içeri
ploiești de bir kız.
bir kız ki,
aşktandır sevdadandır neyi varsa...

6 kasım 1995 ploiesti romanya

Salim Diyap

Sana Ait Bir Düşmüş Sevda

düşlerimin kıyısında
beyaz bir şehir kımıldasırken
yağmur yağacakmış bu gün
gelincikler boyun eğmeden
sana ait kızıl bir düş geçecekmiş gün batımından

bin bir masalla büyüttüğüm düşlerimde
hangi çocuk ağlıyordu yokluğuna
ve ben kaç girdaba kapıldım
günden güne derinleşen gözlerinde

çağırıyor düşlerimi suya inmiş bir ceylan
gitsem bu masal biter
gitmezsem
kalbim düşer avuçlarına
sensizliğimi fırsat bilip
sürer de sürer karasını düşlerime
bu aysız yıldızsız gece
sussam
erdemim yiter

sen
her sözüne düşler yolladığım
beni avutan bir masalsın
söylenmeden son sözü
bu masal bitmeden
gökten üç elma düşmeden
cemreye durdu mu toprak
çiğlenecekmiş çiçekler
bekliyorum
sana ait kızıl bir düş geçecekmiş gün batımından

Salim Diyap

Sana Ve Aşka Dair

bu sevdadan ıslak bakışlar kaldı yüreğimde,
esrik ve pembe...
kapından elleri boş dönen bu yürek
hoyrat salınışlarda davetkar bakışlarda kaldı.

nereye saklasam şimdi boş ellerimi?

yanıtsız aşklara yazıldı tüm mektuplar
hepsi serkeş ve aşka arzulu
adresiz gitti posta katarlarında
beklemesiz alındı okunaklı ve düzgün
varsın yalan olsun tüm beklentiler
lakin sana olan ihtiyacımı anla
her yolda
her kapıda
her pencerede
seni beklerim
kapını bir an olsun arala
bırak çıksın dışarı
bakışlarındaki ay huzmeleri
gözlerime aksın
bulsun beni anadan üryan tenime dokunuşların
say ki düşkünüm
say ki sadakası ömrünün...

aşka davetlerime ne ses ne seda
yasak sevişmelerim de olmadı benim
bütün aşklarımın yolu açık olsun
olmadık zamanlarda çekip gittiler
acı kokan sokaklarında memleketimin
koluma takındığım güller olmadı işte

rihtımdayım...
karanlığa beyaz izler çizen gemiler geziyor düşlerimde,
yüreğim telaşsız akıyor denize
dingin gözlerinde mavisini mayalayan akdeniz
kumsalda belli belirsiz bir kaç iz
ve
gözlerini yüreğime taşıyan o anlatılmaz giz.

Bilirim, sitemi olmaz bu işin.
ölüm nasıl alıp gidiyorsa
öyle alıp gitmeliydi sevda.
buydu tek seçeneğimiz yaşamda ölüm yenilmedikçe...

mutlak sevdalar yaşandı
ölümün adresini aşka soran,
yıllar önce okunmuş kitaplar arasında kurumuş bir çiçek kadar
belleğimizde yer edinmemiş.
oysa hala
martıları denize
beni kollarına arzulu kılan

yaşamın öz evladı aşkı
ve bu aşkın bereketindendi ayakta duruşlar,
umuda yüklü yüzen gemiler gözlerinde...

biliyor musun?
sana yazdığım mektuplarda sen yoktun aslında.
benden değildi
saçlarına dökülen yıldız tozları,
tortusu bile yoktu
sırma saçlarının rüyalarımda gezinen
yazarım yine sana dair deli divane
söylerim en yanık türküleri sesimi duyuramasam da
ağlarım ödünç gözyaşlarıyla
akarım olduk olmadık zamanlarda
sana
ve güzel kızlarına memleketimin.
pür dikkat kesilirim
sevdalı kız seslerine
alırım koynuma gecelerce
sevişmelere susamışlığım yüzyıllardan
aralar
aralar öteden alırım kokusunu aşkın
oysa hep
aramayan gelmeyen kadınlara sevdalandım ömrümce.

her daim yanımda
çocuklar olmuştur,
uçurtmaları kollarına bağlı.
ısrarla yüreğimi dağlayan hasretim son demi
ve tenimde gezinen ellerin
arzulu zamanlarımı savuşturan
susuzluğumda içtiğim göz yaşlarım
hiç duymamış olsan da hıçkırıklarımı
yele terk edilen yürekler kadar çokturlar.

senin gözlerinden baktığım dalgalara attım kendimi,
senin giydiğin kokulardan
papatya taşları yaptım çocuklarıma
senin yargıçlığında
girdiğim hücrelerden kaçtım bahar tatlarına.
keşkesiz geçti ömrüm kıt kanaat,
yaşamın iskaladığı her satıra
seni yazıp anlamlandırdım şiirlerimi.
nerede bulacağımı bilerek çıktım yola
en seyirlik sözlerde sana bakınmadım
hep ben söyledim dinlediğin o sevda sözlerini,
sensiz yaptığım olmadı
sensiz olmayı göze alamadığımdan.
kime ne armağan ettiysem aşka dair
senin o kül kokan yanağından...

Salim Diyap

Sen Ölümden Korkan Ölüm Taciri.

Sen ölümden korkan ölüm taciri. Korkularını idealleri ile kamufle eden rezil. Sen ölümlü başkası için kutsarken, insanlığın o büyük birikimleri karşısında yenileceksin... Çünkü Evren de, yaşama ket vurmaya çalışanlar, sonu belli bir sürecin mahkumudurlar. Yenilgi senin için kaçınılmazdır.. Bu kaçınılmaz son yaşamın sürekliliğinden gelir. Ölüm bile yaşamdan var eder kendini. Ölümü kutsayanlar yaşamın evrene bağlılığını isteseler de parçalayamazlar. Ölümle dost olanlar dahi yaşama muhtaçtırlar...Yenilen sen olacaksın...

Salim Diyap

Seni Yaşamak

sevgili.....
seni yaşamak
iki kişilik
bir yolculuktur
nereyedir bilinmez
yola düşülmüştür bir kez
geri dönmek istesen de dönülmez

seni sevmek
aşk vaktidir
nerede biterse bu yollar
orda sevişiyordur çocuklar
onlar yorulursa
baharlar gelmez

seni sevmek
akşam üstüdür
güneş batmadan yüzün sezilmez
her yıldızdan dökülürsün
bunu benden başka kimseler görmez

seni sevmek bir kuzudur
dağlarda meler
sen oralı olmasan da
yüzün aşka dönsün diyedir
bu melişmeler

.....farkında mısın
tufanlar dinsin
seller durulsun
volkanlar sönsün
diye verilmiştir sana bu gözler

2005-06-20

Salim Diyap

Senin o Kokuna Yıllar Öncesinden Gelirim

Söyle bana!
Düştüğünde düşüme ne yapmalıyım?
Nereye sığınmalıyım sağanağından?
Sen dün bir başka,
bu gün bir başka garip narçiçeği.
Bir kıvılcım alevinde kaybettim diye kendimi,
yangınlarda mı bulmalıyım?

Yıllar önce bu gün,
bir ikinci vakti düştüm peşine.
Tarlalarımızın hududunda boy boy dizili iken selviler.
Yıllar sonra şu an, tarlalarımız aç, selviler yok,
kim bilir kim ısındı dallarına?
Serçeler başka mesken buldu yuvalarına...

Her sabah sevdana yorgun uyanıyorum.
Kıraç bedenimde tomurcuğa durmuş ellerinin izi.
Yanaklarına tomurcuklanan, kırmızı bir gülden
bir çiğ damlası düşüyor dudaklarıma.
Onarıyor yüreğim arsız çoraklığını
Oysa ne dudak çatlamıştır susuzluktan,
ne açlık vardır saçın kokan çiçekten öteye.
Ama nedense bu diyarda
aşka bu denli cömert değildir bedenler
ve her davetten boş döner,bedeninden alacaklı eller...

Beni içine mi çekiyor bu girdap?
Ondan mıdır?
Unutkanlığıma dek gelen her çağrın.
Ondan mıdır?
Balı tuza, tuzu bala katışım,
o esmer dudaklarında...

Resimsiz akıyor sular bu diyarda.
Direngensiz simalar, sevimsiz geliyor artık sulara.
Sözler taşınmayacak kadar ağır geliyor rüzgâra.
Duyamıyorum sesini.
Rüzgâr da
su da
tenin de
küs bana.
Oysa tüm yaralarım kanıyor hala rengini vermek için sevdaya
Unutkanlığıma denk geliyor her çağrın,
duymuyorum sanma.
Eksik kalan her söz acımdandır,
bakma yitik cümlelerime

Senin o surlarla çevrili yüreğine
gedikler açıyorum hüznümden.
Acılarımdan yenik ve yorgun benliğimden,
gel git ler yaratıyorum
yüreğini benden kaçırdığın ıssız adalara...

Ölsen peşinde geleceğim bilesin...

Ki ölüm, sevdaları tükenmişlere davetkar.
Yaşama güdülerimiz ve aşk,
bu davette izdihama neden olmayalım diye verildi bize...
Her gidenle yolcuydum,
tutunmasam sevdana ve gözlerine bakabilme arzusuna...

Susuyorum, kin bile tutamıyorum bu belirsizliğe.
Yine de gelmeyecek sevgiliye paydaş edilmiş yürekle beklemenin sancısı dinmedi.
Pas renginde yağıyorken yağmurlar,
avuçlarımda yokluğundan arta kalan bir yangın,
ciğerlerimde kor gibi yanan sana dair bir çığlık var.

Gelir diyorum.
Bir az daha sinsin kokusu yalnızlığıma.
sabır diyorum.
Belki yokluğudur anlamlandırılan düşlerimi
Ama bir ses sabırsızca yırtarak ciğerlerimi.
Gel diyor.
Gel,
Ağaçlara rengini geri ver.
Suya sesini,
düşlerime elbiselerini,
kuşlara tüylerini...
istegini dillendiremeyen çocuğum.
Ağlamaklıyım...
Bir kemen ezgisi gibi,
derin bir of kenarından.
Çayımın siyahına,
çocukluğumun ürkek gecelerine...
Bir görün.
Beni üryan koy.
Dolunaya giydir gülüşünü,
Geceye gözlerini...
O türkünün sustuğu yerden endamını toplayayım.
Bulayım seni ne olur...

Dinlemedin bilmiyorum.
Sarıp sarmalayıp,
sana gönderdiğim o türküyü.
Ve sen dinleyip de düşlemedin düşlerimdeki beni.
Gözlerimi görmedin yanın başında her hali ile...

Oysa ben nasıl da bilirim?
Bir haldir gözlerin tuhaf,
ayak basılmadık vadidir.
Sincap sekişli cin.
Amanoslar da kaçak,
ucu sivri bıçak,
oyar yüreğimi acıarca...

Oysa ben nasıl da bilirim?
Bedevi çadırlarında, sevdalara vardı varacak,
çocuklara anlatılan bir öyküdür güzelliğin.
Sağanak yağmurlarda kuyulardan çıkrikla çekilen,
o çiçekten damlayan su ya benzer.
Bollukta da aranır, yoklukta da.
Onsuz olmaz..
Yaşam soluksuz olur da, sevda sensiz olmaz

Gel böylece dur.
Ne söz söyle, ne bak, ne de gül...
Gel daya sırtını gün ışığına
Gözüm saç görsün,
gözüm yüz, gözüm el, ayak görsün
özlemişim seni görmeyi...

Her akşam,
çocukların uçurtmalara yüklediği
birkaç yıldız ve yüzün geçer geceden ürperirim...
O sağanak bakışlarından kaçacak yer arar, soluğuna dek gelip ezilirim...
Ne bir mum yak karanlığa, ne sesine ses ver.
Senin o kokuna yıllar yıllar öncesinden gelirim...

Hasretindeyim!
Bir bilsen beklemekle geçmiş kaçınıcı bahardayım?
Bir bilsen kimlere aşk taşımaktasın güzelliklerinden?

2006-12- 02

Salim Diyap

Senin Sıcak Yüzüne Taşıdığımız Tebessümler

alacalı bir güneş batar
akşamlar ah tadındadır şimdi
vurulduk diyor bir dost
inanmak
şimdi göğsümüzde yorgun bir yara
it e puştta amansızca direnen
bir sevdanın
karanfil gibi açan
yarasını taşıyoruz sırtımızda

alacalı bir güneş batar
yıllardır tohumu
kanımızla demlenen çiçeklerin renginde
kara tenimizde saklı yaralarımızı
terimizle besleyen
alacalı bir güneş gömülür kızılına
ve o gülüşün düştü mü aklıma
her hal bahara gebedir
inağı inat
doğmak bilmez bir sevda olsa da
büyüdükçe büyür
her yüklü annenin karnında

derinleştikçe düşlerim dalgınlığımda
el verirdim yokluğuna
çığlıklarla geri çağırırdım
gecenin karanlığında
yıldızları yetim koyan gidişini
usulca dinlerdim rüzgar esintilerini
bilirim ki yel dillenmiştir çağrılarım
ve kelimelerini heceler sıcak teninde

göçebe bir kavim
göç ederken yüreğimden
çala kalem resmettiği acı izleri
yıllar yıllar sonrasına gülücüktür
döküleceği günü bekler
doğan her çocuğun
taze dudaklarından

kinsiz olmuyor dedin ya bana
kinsiz ve ölümsüz
varsın olmasın
fakat
bu sevdaya kurban edilen gencecik bedenlerimizi
sesimizin ötesine götürecek yolcular geçmeden
bu diyarlardan gitme
ve bize dönük namlular
ağzında soluklanmak
tarihin nankörlüğüne son cevapsız sorumuz olsun
olur mu
olur mu

akşamların sabahlara dönüştüğü
o yengi de çiçekli bahçelerde olsun
göçebe çadırlarımız

bu kavganın son yumruğunu sen salla
benim bu inatçı kalbime
ve bırak bir an göz atayım
siyah saçlarının ardında pırıldayan ayın mahzun yüzüne
ve bırak dağılırcasına süzülün samanyolu gecede
gecelerimiz ki berrak
gecelerimiz ki uçsuz bucaksız parıldayan yıldızların
şavkıyla uyanır sabaha

söyler misin
toprağın o güzel kokusunu
çocukluğumdan bu güne
neden taşıyamadım
kimler aldı bu güzel çocukların
göz parıldamalarını
keder mi
bir keder yeter mi
bunca güzelliği yüreğimizden
yüzümüzden silkelemeye
bizi biz yapan değerlerden söküp atmaya
şiiirlerimizi
en okunası
en yazılası yerinden bölmeye
bir keder yeter mi

söyler misin
neden kıstı sesini
dostlarla yıllardır bir ağızdan söylediğimiz o türkü
söyler misin
nasıl düştü
sıkı sıkıya
sıkılı yumruklarımızın arasından
senin o sıcak yüzüne taşıdığımız tebessümler

Salim Diyap

Sesini Satan Genç

bir cumartesi akşamı
plata viktorya da bir delikanlı gitar çalıyor,
ne sorulara yanıtıdır o ses...
dişlenmiş fahişe memesi gibi kanıyor yürek
metronun nem kokusu sınıyor notalara;
akıyor yürek,
akıyor ışık,
akıyor sevda.
bir çift siyah göze dönüyor dünya
o kızın gülüşü yuvarlanıyor raylarda...
birde yürek sızısı
piyata viktorya,da
yirmisinde bir delikanlı sesini satıyor
onbirinde bir kız çocuğu kendini...
o an kim bilir
kim görür yürekten geçeni?
bir gitar ezgisile gelen baharın
küçük bir kızın gözlerinde kaybolup gittiğini

Salim Diyap

Sevi Su,ya

sevgili kızım sevi su ya

en sığ duyguları yadsımadıysa yaşam
demlendiğimdendir gözlerinin hayalinden
seni
arzulardan özlemlerden derlediysem dal dal,
buket buket topladıysam kıraç topraklardan
kısır annelere doğurttuysam alacakaranlıklarda,
sevgi ve özlem gezinmekte ise
her sevenin gözlerinde pırıltılarla
güzel bir kız süreti düştüğündendir,
turuncu güneşler öncesi dünyamıza
yollar ilk kez bu kadar bilinebilir.
arzular ilk kez bu denli aşak gebeyse
doğan elbette aşk olmalıydı...

Salim Diyap

Sık Yum Gözlerini

ayıldın mı
bu gece yarısı sarhoşluğundan
aranma boşuna kaybettiğin benim
mavisi uçmuş denizlerin tuzundayım şimdi
dünya kaçkını yüreğim
gözlerinin mavisine sığınmış
açsan gözlerini döküleceğim

Salim Diyap

Suriye'yle Kanıyor Yüreğim

Suriye de Kanıyor Yüreğim

öpüyorken kederimi
şehirleri saran ateşin ağzından
kanayan yaralarında tenini okşuyorum
aman dileyen çocuklara
gözünü kırpmadan
çekiyorken tetiği zorbalar
bir annenin çığığında
ölümüne çırpınıyorum

rüzgar
katillerini gülücükle karşılayan çocukların
ölümüne tanıktır
susmaz
gün boyu uğuldar
taşıdığı barut kokusuyla
azrail'e yoldaştır

dalgalarını sustur Akdeniz
dingin aksın suyun Asi
bu dağların ardında
uyku vakti
anneler değil
mermiler fısıldar ninnileri

Suriye yaralı yarım benim
yüreğinin orta yerinde kanar
firavun dan kalma bir yara
şah damarını kamalarla yoklar namertler
susmuş kavimlerin sunağında insan hasletleri
ve çocukların şimdi sıra serviler gibi
ölüme sıralanmıştır

suriye yaralı yarım benim
iki karanfil bırakıyorum avuçlarına
kurşun yarısından beter kanıyor kırmızısı gün boyu
iki kırlangıç havalanıyor sokaklarında
iki çocuk cesedine akıyor siyahı
anlıyorum ki
davut un sapanın da taş hala taş
ve
dalut eskisinden de acımasız

suriye yaralı yarım benim
sabırla yudumladığın acını
toprağına cemre
doruklarına yeşil
denizlerine mavi diye
yeniden nakşedeceksin
özgürlüğünü işleyen ateşe
acını kendi ellerinle tutup

közünde bahara yeşillenen dallar gibi
yeniden yeşereceksin..

destansı olsa da
gelip geçecek zaferi namerdin
bayrağı yorgun düşecek
gökyüzünü sırtlamaktan
sevgi yüklenecek sevincini
küçük kızlarının
koynuna dadanan akreplerin açtığı yaraları
aşk sunağında sağaltacaksın

Salim Diyap

Sümbül Ve Memet,e İhanet

bağın önü ev
evin önü çocuk
baba yok
dört yıldır arbistanda
bir gelmiş iki yıl sonunda
geri gitmiş iki yıl daha
el dili soysuz
el dili namert
el diline kanıp
kapıdışarı etmiş Sümbül,ü Memet.
duymuş el oğlunun gözü yarda
çıplak gezer olmuşyıkılmayan önyargılarda
bağın bitimi ev
evin önü çit
çitin ardında sümbül
Sümbül ana
onu soran sorana
el dili soysuz
el dili namert
el diline kanıp kapı dışarı etmiş Sümbül,ü Memet
uzamış özlemin boynuna inen balta ihanet
08 kasım 1990

Salim Diyap

Tüm Yollar Mezarlıklara Çıksa da

bu dönen zaman dolabında
acının suskunluğu cevabını bulunca
dillenir öfkeler.
yırtar ablukalarını akıl
tehditkar korkularına teslim edenler yüreklerini.
yenilirler

zalimler korkularını büyütse de prangalarda
aşlarına banar gibi bansalar da ekmeği kanımıza
acılarımıza söylenen şarkılar tutar dilleri.
keser yolları eşkiyalar.

acıları küllenen tarihimizden
bir sarmaşık boy verir pencere demirlerine
gülümser ömrümüzün örselenmiş acıları

suskunluğumuz uyanır mahmur gizemiyle
dillenir kayıp kavmin yiğit çocukları
zaman kıvranır doğuma durmuş sancısı ile
unu ekmeye dönüştüren hünerli eller
besler adaleti

haramiler sorgulanır
vakit nakit değildir artık
damlaya damlaya göller kurur
her insan mülkünden utanır olmuştur
Havva ana ademden kaburgasından kaçarak
rahmine sığınır kavgamızın

bir sabahtan çeker alır
tan vaktini acılarla yoğrulmuş anılar
acılara tanık güller uyanır
sorgular celladını kır çiçekleri.
şark rüzgarları eser bir kuşluk vakti
kuruyan deriler çatlar
sızan irin değil
çatlayan tohumdur
sızlatan sızıları

yağmura durmuş gökyüzü tanıktır
gürleyen vahşetin son demidir
kuşandı demlerini çekilen aç
insanlar yalın kılıç yürür öfkesi ile kol kola.
hücrede asılı kalmış bedenim
sıyırır sehpasından gövdesini
dilenir vedalaştığımız dostlar
gülümseyen gözleri ile yoldaşların
tüm hücrelerde çiçeklenir umutlar
karanlık mazgallarda tutsak edilmiş sevdalar
silkeleyip atar üstünden ölü toprağını

gülücüklerine tutunduğum çocuklar yürüyor şimdi

boş kalmamış sokaklar.
ne ihanet tutabilmiş kuytuları
ne saltanatlara diz çökmüş dölümüz.

kaldırın başlarınızı çocuklar
daha gür seslerle adımlayın varoşları
belki hesabını tutmadık yitenlerin
lakin acılarından geverdİ bu günümüz
kaldırın başlarınızı çocuklar
yukarı daha yukarı
daha gür seslerle adımlayın sokakları

bu gülen gözleri hak ettiniz siz
hak ettiniz bu kanımızdan beslenmiş tan vakitlerini

geri sarıyor ruletini tarih
derliyor unutulmuş her satırı o darmadağınık çarkında
siniyor zalimler öfkenizin hişmindan
kanımızdan yeni eylüllere çiçekleniyor varoşlar.
ölüm köşe bucak kaçan Azrail olmuş
ve kendi utancını izler parçalanmış çocuk cesetlerinde
tüm hesaplardan borçlu çıkmıştır ölüm
elde can var

okunmuştur son kitaplar
suskun simalarınızdan
mesaj anlaşılmıştır çocuklar
susturulmak susmak demek değilmiş.
yolu varmış mezarların yaşama değin uzanan
düne borçlu olanlardan
ölülerde hesap sorarmış mahsubundan.
2011-04-27

Salim Diyap

Salim Diyap

Uzadı Ayrılığın Nerdesin

kapısına ağlayan şarkılar bıraktığım
uzadı ayrılığın
ateşinden yaratığım bedenimde
küllenmedi sevdaların
gelsem sana sersefil
kapına koyup gitsem yaralarımı
başını alıp gider mi sevdan

bekliyorum
güneş gölgemi oyuyor toprağa
kapının eşğinde resmim
ömrüme sığmayan beklemelerdeyim
aylar yılar akıyor
yıpranıyor bedenim

gözlerim bir buluşma noktasında
uzamış özlemine eş
gözlerim yollarını
hangi şaire ismarlasam düşlerimi
nasıl gerçeye dönüşür hayal
hangi göz ağlar seni
o dudakların arasında salanan gülücükler
yağar özlemime
kapısına dil dokunmamış şarkılar bıraktığım
uzadı ayrılığın
nerdesin

ayak izlerinle süslediğin kalbimin
dönüşsüzdür yolları
haberim olsun
daha dizlerimde dermansın
bir gülüşene can veresim de var yani
bitmiş değil henüz
sevdana adanmışlığım

sayma gelgitlerimi
tomurcuklarıken yüreğim sevdanın neşesine
özlemler sarmalamışken bedenimi
sayma gelgitlerimi
gidesim yok kapının eşeğinden
düşümde sürmeli gözlerini
taşırken haldan hala

taşlar ufalanıyor dağlarımda
ağır mı ağır sevdanın sorgusu
hallerim
dudaklarına gülümseyen
şarap bardağına eş
sarhoş saki
düşkün ve paramparça

bakışların sarmış cephelerimi

dürülmüş sancaklarım
özlemine yenik olmak
fitilliyor yüreğimi
kapisına ağlayan şarkılar bıraktığım
uzadı ayrılığın nerdesin
2008-04-04

Salim Diyap

Uzakta Çok Uzakta

yıldızların izinde
oynaşan ay ın şavkında
çal kapımı

aksinde sular
sere serpe
giderken dönüşsüz

bir buzul çağından
yeni çıktım ben
ısıt ısıtabildiğince
buza kesmiş yüreğimi

uzakta çok uzakta
uçsuz bucaksız bir galaksi de
bir ışık sarmalında
yitirdim seni

ay döndü
eksildi
gün dödü
kıaldı

tutuldu yüzün
güneşle ay ın arasında

07 02 2011

Salim Diyap

Vatan Millet Sevgisi

bir su göl içinde ne kadar su ise,
bir kuş kafeste ne kadar kuş ise
bir insan hapiste ne kadar insan ise
vatan ve millet sevgisi de işte o kadar sevgidir..

Salim Diyap

Yeni Bir Dil

bilinmeyen bir tat arayışında evren
aşk
arzular eşliğinde kemale ermiş bir cenin
bakışların
yüreğin
tenin
ışıklı bir evrenin kutusunda
dile gelmiş her halin
arzular eşliğinde
dilimden dökülür
ilk cümlelerim
teninde heceliyor alfabetini
ağızda lal olmuş dilim

05 11 2013

Salim Dişap

Yılışık Gülüşlere İnat...

Sen bir kahkaha tadısın,
ağız dolusu bir kahkaha,
yılışık gülüşlere inat,
ağız dolusu bir tat,
kır çiçeklerinden,
dağ yelinden sökün rüzgarlarla bedenimi saran...

Sen
baharlara akan nehir yataklarından süzölmüş yel.
çöl sıcakında terimi serinleten,..

Ömür dediğın dokunmaktır tenine
Hayat dediğın güzelliğine eş...

Salim Diyap

Yoğunluk

seni seviyorum
seni de seviyorum
onu da seviyorum
şunu da
onları da
baktım olmayacak
yetişemiyorum
birine aşık oldum
ve
hepsini onun şahsında sevdim...

Salim Diyap

Yollar Şafak Vakti Daha Güzeldir Baharda

müjdeci akıyor kuşlar son bahara
gölgeler inceliyor kışa gebe günlerimiz
dönmeyiver
ne olur
yollar şafak vakti daha güzeldir baharda

ne var acaba ceplerinde babamın
çocukluğumda getirip de bana vermeyi unuttuğu
çocuklarıma verebileceğim
bana verilmişlerin dışında
bir mutluluk olmalı bir yerlerde
o sen misin

gidip de dönmeyenler arasında bakışının sertliği var bilesin
baharın bile yumuşatamadığı
o katı direngenliğin
şaşırmak bile kırgın durur dönüşüne
sana mahcup bir bakış
ve suskun bir yürek sunabilirim
bu belirsizlikte
dönme
yollar şafak vakti daha güzeldir baharda

bu rüzgar insanını ister
akan suyun yeşil sert taşını andıran
bu atlar süvarisini bekler
gün batmadan güneşe sürülmeli
kentler düşmeden
yüreklerde biriken öfkeler dinamitlenmeli
can kanamalıysa
kanasın
bu diyarlar
acıyı kederi es geçmeli artık
dövüşmek gerekiyorsa
aynada suretin de payını almalı hıncından
vur
vur ki
haytan kopmayasın
24 12 2006

Salim Diyap

Yüreğim Bu Sevgili Dediğin Ne Zaman Dönecek

Yüreğim Bu Sevgili Dediğin Ne Zaman Dönecek

seşi kısıldı sazlarımın
çağrılarım tükendi
ne cevabı geldi
ne çağrılarım ulaştı ona
ruhum bezdi bezecek
yüreğim
bu sevgili dediğin
ne zaman dönecek

gözlerim benim değil
hakim değilim hiçbir uzuma
bensiz almış başını gidiyor hayat
benim değil hiçbir arzum
ne düşüncelerim ne düşüm
benim değil tenim
benim değil sevişmelerim
düştü kalelerim ardı ardına
dilim her söze uzanırken
boş laflara katlanıyorum sesiz

seşi kısıldı sazlarımın
çağrılarım tükendi
ne cevabı geldi
ne çağrılarım ulaştı ona
ruhum bezdi bezecek
yüreğim bu sevgili dediğin
ne zaman dönecek

03 Ağustos 2007 Cuma

SALİM DİYAP

Salim Diyap